

บทที่ 3

การวิเคราะห์เปรียบเทียบระบบสรรพนาม

ในบทนี้ ผู้วิจัยได้นำเสนอเนื้อหาออกเป็น 2 ส่วน คือ การวิเคราะห์องค์ประกอบภายนอกตัวบท และการวิเคราะห์ระบบสรรพนามในพระคัมภีร์ไบเบิล ดังมีเนื้อหาต่อไปนี้

1. การวิเคราะห์องค์ประกอบภายนอกตัวบท

ในส่วนนี้ผู้วิจัยจะขอเสนอเนื้อหาโดยแบ่งเป็นหัวข้อ ดังนี้

1.1 องค์ประกอบภายนอกของพระกิตติคุณลูกา จารุวรรณ³⁵ ได้แสดงข้อมูลของพระกิตติคุณไว้แยกเป็นหัวข้อได้ดังต่อไปนี้

1.1.1 ผู้เขียนพระกิตติคุณลูกา จากหลักฐานทางประวัติศาสตร์คริสต์จักรเริ่มแรกชื่อ Theanti Marcionite Prologue (อยู่ระหว่าง 160-180 ค.ศ.) เขียนเรื่องราวไว้ว่า ลูกาผู้เขียนเป็นชาวอันติโอกแห่งซีเรีย เป็นนายแพทย์ เป็นสาวกของอัครุตและเคยเป็นเพื่อนร่วมงานกับเปาโลัครสาวกของพระเยซูคริสต์

1.1.2 จุดประสงค์ในการเขียน เป็นหนังสือที่ลูกาเขียนไปถึงท่านเธโอฟีลัส ดูเหมือนว่าเขียนให้อ่านเป็นการส่วนตัว คำว่า เธโอฟีลัส อาจแปลว่า ผู้ที่รักพระเจ้าหรืออาจหมายถึงกลุ่มคริสต์ชนก็ได้ ดังนั้นท่านลูกาอาจจะเขียนให้เธโอฟีลัส เพื่อเป็นตัวแทนของกลุ่มคนต่างชาติ

จุดประสงค์หลักของพระกิตติคุณลูกา คือ การบันทึกชีวประวัติคำสอน และสิ่งที่พระเยซูคริสต์ทรงกระทำตามลำดับ เพื่อให้เธโอฟีลัสได้รู้ว่าพระเยซูทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบและเป็นพระบุตรของพระเจ้า โดยเน้นที่ความเมตตาของพระองค์ในการช่วยเหลือคนที่สังคมยิวมองข้ามและดูถูก เช่น คนจน คนบาป ผู้หญิง³⁶ ท่านลูกาเป็นผู้หนึ่งที่เข้าไปคลุกคลีท่ามกลางบุคคลต่าง ๆ ในยุคประวัติศาสตร์ช่วงนั้น ท่านจึงรู้สถานการณ์ ปัญหาต่าง ๆ ของคนในสมัยนั้นได้

³⁵ เรียบเรียงจาก จาก จารุวรรณ แสนวรรณ, 2529, "แนวความคิดว่าด้วยเรื่องแผ่นดินของพระเจ้าจากพระกิตติคุณลูกา". (ปริญญามหาบัณฑิต คณะศาสนศาสตร์แมคกิลวารี มหาวิทยาลัยพายัพ), หน้า 1-16.

³⁶ สยามคมพระคริสตธรรมไทย. พระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับศึกษาภาคพันธสัญญาใหม่. กรุงเทพฯ.

รวมถึงมีการบันทึกเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่พระเยซูได้ทรงกระทำกับบุคคลต่าง ๆ กัน ตั้งแต่ขอทาน คนพิการ ไปจนถึงกษัตริย์ เจ้าเมืองและนักบวช ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่าพระกิตติคุณลูกา มีความเหมาะสมอย่างยิ่งที่จะนำมาศึกษาในเรื่องการแปลสรรพนามในงานวิจัยฉบับนี้

1.1.4 เวลาและสถานที่เขียน พระกิตติคุณลูกานี้ คาดว่าคงจะเขียนก่อนหน้ากิตติคุณยอห์น ซึ่งเขียนในราวปี ค.ศ.100 - 110 ท่านลูกาได้เอาแหล่งข้อมูลบางส่วนมาจากพระกิตติคุณมาระโก ซึ่งคาดว่าเขียนในราวปี ค.ศ. 65 - 70 นักวิชาการจำนวนมากพยายามแยกแยะ วัน เวลาที่แน่นอนในการเขียน แต่ก็ไม่สามารถระบุได้³⁷

1.1.5 ประเภทของตัวบท พระกิตติคุณลูกานี้ จัดเป็นตัวบทประเภทที่เกี่ยวกับศาสนาและความเชื่อ ซึ่ง Katarina Reiss ถือว่าเป็นตัวบทที่เรียกว่า "Missionary text" เพราะมีจุดประสงค์เพื่อสร้างศรัทธาต่อศาสนาและเพื่อเผยแพร่ศาสนาแก่มนุษย์ ดังคำจำกัดความดังนี้

" Missionary texts would include considerable portions of the Old and New Testaments and other religious writings, the main purpose of which is to witness to a religious faith and convert others to it. "³⁸

และ Katarina ยังจัดพระคัมภีร์ให้เป็นตัวบทประเภทที่เรียกว่า Appeal - focused text ซึ่งลักษณะที่สำคัญของตัวบทประเภทนี้ คือ ความสำคัญของสาร ที่สื่อมากกว่ารูปแบบทางภาษา ดังคำจำกัดความต่อไปนี้

" The linguistic form of any given informational content in an appeal -focused text is distinctly secondary to achieving non-linguistic purpose of its message. "³⁹

1.2 องค์ประกอบภายนอกของพระคัมภีร์ไบเบิลฉบับปี ค.ศ.1971 และฉบับอ่านง่าย

1.2.1 คณะผู้แปลพระคัมภีร์ไบเบิลฉบับปี ค.ศ.1971 สมาคมพระคริสตธรรมไทยพระคัมภีร์ฉบับนี้จัดทำโดยบุคคลหลายท่าน โดยมีกรรมการร่างคำแปล

³⁷ เรียบเรียงจาก จารุวรรณ แสงวรรณ, 2529, แนวความคิดว่าด้วยเรื่องแผ่นดินของพระเจ้าจากพระกิตติคุณลูกา. (ปริญญามหาบัณฑิต คณะศาสนศาสตร์แมคคิลวารี่ มหาวิทยาลัยพายัพ), หน้า 1-16.

³⁸ Katharina Reiss. Translation Criticism- the Potentials and Limitations. St. Jerome Publishing, UK. 2000. p.38

³⁹ Ibid.p.40

สามคน กรรมการตรวจสอบแก้ไขฉบับยก่างแปดคน และคณะกรรมการที่ปรึกษาอภีศิปหน้าคน
ดั่งมีรายชื่อดังต่อไปนี้⁴⁰

Thai Revision Committee

- (1) Rev. H.G.Grether
- (2) Archarn Saranya Chairattana
- (3) Rev.A.B.Case
- (4) Rev.S.Thompson
- (5) Acharn Charoon Vichaidits
- (6) Khun Chamnien Vichienkaeo
- (7) Acharn Thongsuk Mungkoraphun
- (8) Dr.K.Wells
- (9) Mrs.Sagiam Singhanetre
- (10) Rev.E.T.Frey
- (11) Rev.F.M.Seel

The Consultants of the Thai Bible Revision Committee

- (1) Acharn Areeya Semprasart
- (2) Acharn Gua Saligupta
- (3) Acharn Duang Punthupongse
- (4) Acharn Prasert Inthabhun
- (5) Dr. Chinda Singhanethre
- (6) Acharn Leck Taiyong
- (7) Acharn Chulin Toktaeng
- (8) Mr.William Chowchuvej
- (9) Acharn Bamrung Adiput
- (10) Acharn Anong Israpagdee
- (11) Acharn Boon Mark Gittisarn
- (12) Acharn Boon Mee Rung Reung Wongse
- (13) Acharn Sook Phongsanoi
- (14) Rev. W. Overgaard

---

⁴⁰ สมาคมพระคริสตธรรมไทย. History of bible Translation. (เอกสารไม่ตีพิมพ์เผยแพร่)

- (15) Rev.F. Travarille
- (16) Miss B. McKinley
- (17) Rev.J. I. Perkins
- (18) Rev. G. Bare
- (19) Rev.Louis McCall
- (20) Rev.John Hamlin
- (21) Rev.T. G. Ziemer
- (22) Dr.G. Morris
- (23) Rev. Howard Hatton
- (24) Mrs. M. Martin⁴¹

1.2.1.1 คณะผู้แปลหลักของพระคัมภีร์ฉบับอ่านง่าย เป็น คณะผู้แปลที่ได้คัดเลือกโดยศูนย์กลางการแปลโลกหรือ World Bible Translation Center โดย คณะผู้แปลนี้ทำหน้าที่เป็นทั้งผู้แปลและผู้ตรวจแก้ด้วย โดยรายชื่อดังต่อไปนี้

- (1) คุณธนพล เสาวทานพงศ์
- (2) Mr. Ken Barely
- (3) Mr. Sean Todd
- (4) Mr. Chris Flanders
- (5) Mr. Dale Randoffs - ประธานกรรมการ⁴²

1.2.2 จุดประสงค์และนโยบายในการแปล

1.2.2.1 จุดประสงค์และนโยบายในการแปลพระคัมภีร์

ฉบับปี ค.ศ.1971

จุดประสงค์ของพระคัมภีร์ฉบับนี้เพื่อเผยแพร่ให้คนไทยทั่วไปได้อ่านพระคัมภีร์ ที่มีความถูกต้องและร่วมสมัยมากขึ้น ซึ่งพระคัมภีร์ฉบับนี้เป็นการแก้ไขฉบับที่มีอยู่ก่อนฉบับนี้ (ปี ค.ศ.1971) คือ ฉบับปี ค.ศ.1940 ศาสตราจารย์โรเบิร์ต อาร์ แฟรงกลิน เป็นผู้ที่ได้นำพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ที่พิมพ์ขึ้นในปี ค.ศ.1930 ซึ่งเป็นการแก้ไขโดยคณะผู้แปลที่มีรายชื่อ ดังนี้

- (1) ศาสตราจารย์ พอล เอเกิน
- (2) อาจารย์เปลื้อง สุทธิคำ

⁴¹สมาคมพระคริสตธรรมไทย. History of bible Translation. (เอกสารไม่ตีพิมพ์เผยแพร่)

⁴² ธนพล เสาวทานพงศ์, จดหมาย, 14 มีนาคม 2545

- (3) อาจารย์ทองสุข มังกรพันธ์
- (4) อาจารย์เจริญ สกุลกัน
- (5) อาจารย์เจริญ วิชัย
- (6) อาจารย์สุข พงศ์น้อย

อีกทั้งได้นำมาพิมพ์พร้อมกับพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม ที่ ดร.คาร์ลิ่งตัน ได้แปลไว้ และรวบรวมเป็นพระคัมภีร์ที่เรียกว่า ฉบับปี ค.ศ.1940⁴³

จากข้อมูลการสัมภาษณ์ ทำให้ทราบว่า ผู้ทำกำหนดขั้นตอนการแปลพระคัมภีร์ของสมาคมพระคริสตธรรม โดยสหสมาคม ซึ่งเป็นองค์กรระดับสากลที่ดูแล การแปลพระคัมภีร์ไบเบิลทั่วโลกและเป็นองค์กรที่สมาคมพระคริสตธรรมทั่วโลกสังกัดอยู่ สหสมาคมเป็นผู้กำหนดขั้นตอนว่า จะต้องมีการผู้แปลกี่คน มีระบบการตรวจแก้อย่างไร

ส่วนรูปแบบการแปลในรายละเอียด รวมถึงการกำหนดกลุ่มเป้าหมายต่าง ๆ นั้น จะถูกกำหนดโดยคณะผู้แปลเอง คือ สมาคมพระคริสตธรรมไทย โดย พื้นฐานแล้ว พระคัมภีร์ฉบับปี ค.ศ.1971 นั้น ใช้รูปแบบภาษาเดียวกับฉบับปี ค.ศ.1940 ส่วนที่เหลือนั้นเป็นการแปลแบบ Formal Translation สามารถเทียบเคียงได้กับฉบับ Revise Standard Version รูปแบบภาษาในการแปลนั้น เป็นภาษาทางการ มีการพยายามรักษาเนื้อหา รูปแบบให้มีความถูกต้องแม่นยำจากต้นฉบับกรีกและฮีบรู มากที่สุด ดังนั้น จึงมีการเลือกใช้คำศัพท์ที่เป็นทางการและใช้ราชาศัพท์⁴⁴

1.2.2.2 จุดประสงค์และนโยบายในการแปลพระคัมภีร์ฉบับอ่านง่าย⁴⁵

กลุ่มผู้อ่านเป้าหมาย เป็นผู้ที่มีการศึกษาค่อนข้างน้อยและมีได้เป็นคริสเตียน ซึ่งที่มาของการจัดทำ เนื่องจากทางศูนย์กลางการแปลโลกมีความเห็นว่า พระคัมภีร์ไบเบิลฉบับภาษาไทยที่มีใช้อยู่ในปัจจุบันนี้ มีภาษาที่ยากแก่การเข้าใจสำหรับผู้คนทั่วไปจึงมีความคิดที่จะจัดทำพระคัมภีร์ไบเบิลให้มีภาษาที่ง่ายขึ้น โดยรูปแบบการแปลนั้น กำหนดโดยทางศูนย์กลางการแปลโลกหรือ World Bible Translation Center ที่มีนโยบายในการแปลพระคัมภีร์ให้เป็นภาษาอ่านง่ายทั่วโลก โดยกำหนดให้แปลพระคัมภีร์เป็นภาษาไทยที่ใช้

⁴³ สมาคมพระคริสตธรรมไทย. เอกสารครบรอบ 150 ปี การแปลพระคัมภีร์ของสมาคมพระคริสตธรรมไทย. (เอกสารไม่เผยแพร่)

⁴⁴ สัมภาษณ์ ทองหล่อ วงศ์กำชัย, หัวหน้าฝ่ายการแปลสมาคมพระคริสตธรรมไทย, 15 มีนาคม พ.ศ.2545.

⁴⁵ สัมภาษณ์ ธนพล เสวตาทนพงศ์. ผู้อำนวยการภาคพื้นเอเชียแปซิฟิก ศูนย์การแปลโลก. 14 เมษายน พ.ศ.2545.

อ่านง่ายและเป็นภาษาที่ใช้กันในยุคปัจจุบัน ผู้อ่านสามารถอ่านเข้าใจได้โดยไม่ต้องมีคนอธิบายให้ ฟังอีกครั้งหนึ่ง โดยให้มีลักษณะเหมือนกับรูปแบบของภาษากรีกที่เรียกว่า ฆอยเน (koine) ที่ใช้ในต้นฉบับภาษากรีก ซึ่งเป็นลักษณะภาษาพูดที่คนทั่วไปใช้กันในชีวิตประจำวัน⁴⁶

จากข้อมูลข้างต้นนี้จะเห็นได้ว่า การแปลพระคัมภีร์ ทั้งสองฉบับนี้ มีองค์ประกอบที่ครบถ้วนตามความคิดในเรื่องขั้นตอนการแปลพระคัมภีร์ไบเบิล ของ Eugene Nida⁴⁷ ซึ่งได้กล่าวว่่าองค์ประกอบที่สำคัญเกี่ยวกับคณะผู้แปลมีดังนี้

- (1) The number of translators who are available
  - (2) The number and education of the informants
- and
- (3) The types of consultants who are available to check on the translation.

สำหรับการที่คณะผู้แปลทั้งสองคณะนี้ มีนโยบายในการแปลและมีกลุ่มเป้าหมายที่ต่างกันนี้ทำให้รูปแบบการแปลมีความแตกต่างกันไปด้วย การแปลที่เน้นความสำคัญในการตอบสนองหน้าที่ของบทแปลนี้ ตรงกับทฤษฎีการแปล เรื่อง Skopostheorie⁴⁸ ของ โรสและเฟร์เมียร์ ซึ่งเป็นทฤษฎีที่ยึดวัตถุประสงค์และเป้าหมายของการแปลเป็นหลัก คำว่า skopos มาจากภาษากรีกว่า skopos หมายถึง จุดประสงค์ เป้าหมาย หรือเจตนา ความหมายที่ใช้ในทฤษฎีนี้ คือ จุดมุ่งหมาย จุดหมายปลายทางหรือหน้าที่ กล่าวคือ การแปลนั้นให้ยึดหลักหน้าที่ของงานแปลมาก่อน ส่วนการจะกระทำสิ่งใดหรืออย่างไรนั้น เป็นสิ่งรองลงมาจากหน้าที่ ผู้กระทำต้องทราบวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายของตนก่อนที่จะกระทำการใด ๆ ลงไป การกระทำทุกอย่างจึงแฝงไปด้วยเจตนา คำถามว่า ทำเพื่ออะไรหรือทำไปทำไม ก่อนคำถามที่ว่าทำอะไรหรืออย่างไร

---

⁴⁶ ศูนย์กลางการแปลพระคัมภีร์โลก. พระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับอ่านเข้าใจง่ายภาคคำสัญญาใหม่. เชียงใหม่. 2001. หน้า จ

⁴⁷ Eugene A. Nida. Bible Translation. United Bible Society, 1947. P.71.

⁴⁸ ReiB/Vermmeer. 1984 : 100 อ้างใน วรณา แสงอร่ามเรือง. ทฤษฎีและหลักการแปล. พิมพ์ครั้งที่ 1. โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ. 2542. หน้า 11.

ข้อปฏิบัติในการแปล มีขั้นตอนการตัดสินใจที่สำคัญ คือ⁴⁹

(1) การประเมินว่าใครเป็นผู้รับสารปลายทาง

(2) เมื่อทราบกลุ่มเป้าหมายแล้ว ผู้แปลจะสามารถชั่งน้ำหนักความสำคัญ ของตัวบทต้นฉบับแต่ละส่วน ก่อนการแปลได้อย่างถูกต้อง ตัดสินใจว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงก่อนหรือระหว่างการแปล หรือ หลังการแปล และเลือกรูปแบบภาษาที่เหมาะสมกับผู้รับสารได้

(3) ดำเนินการให้บรรลุเป้าหมาย

เมื่อพิจารณาถึงการจัดทำพระคัมภีร์ทั้งสองฉบับแล้ว พบว่ามีความสอดคล้องกับทฤษฎีของ ไรส์และแฟร์เมียร์ อย่างยิ่ง กล่าวคือ ขั้นตอนการดำเนินการแปลเริ่มต้นที่การประเมินว่า ใครเป็นผู้รับสารปลายทาง ซึ่งในการจัดทำพระคัมภีร์ฉบับปี ค.ศ.1971 มีนโยบายเดียวกับการจัดทำพระคัมภีร์ฉบับปี ค.ศ.1940 คือ ได้กำหนดกลุ่มเป้าหมายไว้ คือ คนไทยทั่วไปทั้งที่เป็นและไม่เป็นคริสเตียน ไม่เจาะจงเพศ ฐานะหรือวัย แต่การจัดทำพระคัมภีร์ฉบับอาน์งานั้น มีกลุ่มเป้าหมายที่มีกลุ่มเล็กลง คือ เฉพาะผู้ที่มีการศึกษาหน่อยและไม่เป็นคริสเตียน ดังนั้นเมื่อกำหนดกลุ่มเป้าหมายได้ชัดเจนดังนี้แล้ว ขั้นตอนต่อไป คณะผู้แปลต้องประเมินว่าจะเลือกรูปแบบการแปลที่เหมาะสมกับผู้รับสารได้อย่างไร ซึ่งกลุ่มเป้าหมายที่มีกลุ่มเล็กลงนี้เป็นปัจจัยสำคัญที่กำหนดรูปแบบของพระคัมภีร์ฉบับอาน์งานั้นเอง ซึ่งต่างกับการจัดทำฉบับปี ค.ศ.1971 เพราะฉบับปี ค.ศ.1971 มิใช่การแปล แต่เป็นการแก้ไขบทแปลฉบับเก่าที่มีอยู่ ซึ่งก็มีกลุ่มเป้าหมายที่เหมือนกัน คือ คนไทยทั่วไป ดังนั้น คณะผู้แปล จึงได้ตัดสินใจใช้รูปแบบภาษาแบบเดียวกับฉบับที่นำมาแก้ไข คือ ฉบับปี ค.ศ.1940 ซึ่งมีลักษณะเป็นภาษาเขียนที่เป็นทางการและรักษาภาษาที่บ่งบอกถึงยุคสมัยอดีตไว้เป็น ฉะนั้น การแปลสรรพนามในฉบับปี ค.ศ.1971 จึงไม่แตกต่างกับฉบับปี ค.ศ.1940

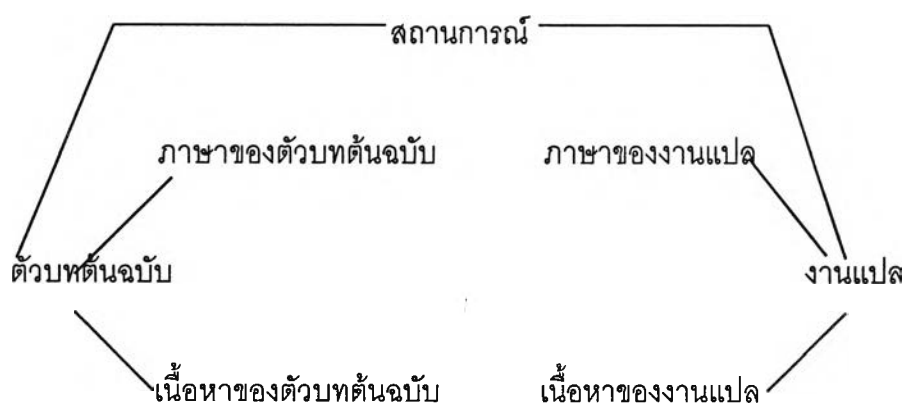
ในการจัดทำฉบับปี ค.ศ.1971 ปรัชญาของคณะผู้แปลคณะนี้ มีแนวคิดพื้นฐานในเรื่อง เทววิทยา⁵⁰ ซึ่งแสดงความศักดิ์สิทธิ์ออกมาในรูปของภาษาที่ใช้ เช่น การใช้คำราชาศัพท์ต่าง ๆ เป็นการย้ำถึงการมีระดับในสังคมไทย ซึ่งแสดงออกทางการใช้ภาษา เช่น การใช้คำสรรพนามที่ต่างกัน เป็นการให้เกียรติผู้ฟังที่ต่างกันด้วย เช่น การใช้ ผม หรือ กระผม เป็นคำสรรพนามที่ผู้ชาย ใช้กันแพร่หลายแสดงให้เห็นการถ่อมตนของผู้พูดต่อผู้ฟังแต่ยังไม่ชัดเจนเมื่อพิจารณาสรรพนามที่ใช้กับพระเจ้าแผ่นดิน จะพบว่าสรรพนามที่ใช้เป็นคำที่เกี่ยวข้องกับอวัยวะที่ต่ำที่สุด คือ พระบาทหรือใต้ฝ่าพระบาท ส่วนคำที่ใช้เรียก บุรุษที่ 1 เป็นคำที่เกี่ยวข้องกับอวัยวะที่

⁴⁹ Reib/Vermmeer. 1984 : 100 อ้างใน วรรณา แสงอร่ามเรือง. ทฤษฎีและหลักการแปล. พิมพ์ครั้งที่ 1. โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ. 2542. หน้า 11.

⁵⁰ ศรีณย์, จดหมาย, 22 กรกฎาคม 1964

สูงที่สุด เช่น กระทบม ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อม⁵¹ เป็นต้น การใช้คำที่บ่งบอกถึงระดับชั้นในสังคมไทยนั้นมีมานานแล้วและคณะผู้แปลฉบับนี้ก็ให้ความสำคัญกับเรื่องระดับชั้นในพระคัมภีร์ด้วยเช่นกัน

ในขณะที่นโยบายการแปลของพระคัมภีร์ฉบับอ่านง่ายนั้น มีความแตกต่างกันอย่างยิ่งกล่าวคือ เมื่อพิจารณาได้แล้วว่า กลุ่มเป้าหมายเป็นผู้ที่มีศึกษาน้อยและเป็นผู้ที่ไม่ใช่คริสเตียน คณะผู้แปลจึงได้ตัดสินใจรูปแบบการแปลที่คิดว่าเหมาะสมกับพื้นฐานของผู้รับสาร นั่นคือ ภาษาเขียนที่มีความเป็นทางการน้อยกว่าฉบับปี ค.ศ.1971 มีลักษณะโครงสร้างไม่ซับซ้อน มีการลดราชาศัพท์ที่ใช้ลงมาก โดยมีการใช้คำราชาศัพท์เฉพาะเมื่อกล่าวถึง พระเจ้าและพระเยซู เท่านั้น และพยายามใช้ภาษาที่เป็นระดับภาษาพูดในการสนทนา ซึ่งพบว่ามีความพยายามในการใช้สรรพนามที่เป็นภาษาพูดมาก เช่น แก เป็นต้น อย่างไรก็ตามองค์ประกอบ 5 ประการในการแปลของไรส์และแฟร์เมียร์⁵² สามารถแสดงได้ดังภาพนี้

เนื่องจากผู้รับสารของตัวบททั้งสอง อยู่ต่างวัฒนธรรม ต่างภาษาและยุคสมัยกัน ความเข้าใจพื้นฐานของทฤษฎี Skopostheorie นี้ คือ ตัวบท เป็นการนำเสนอเนื้อหาที่เฉพาะ

⁵¹ วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์, "ข้อสังเกตบางประการเกี่ยวกับการแสดงความสุภาพในภาษาไทย กรุงเทพฯ" ใน ภาษาไทยกับสังคมไทย รายงานการสัมมนาว่าด้วยภาษาไทยเนื่องในการเฉลิมฉลอง 700 ปี ลายสีไทย พ.ศ.2526 (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ประกายพริ้ง, 2526). หน้า 347

⁵² วรณา แสงอร่ามเรือง. ทฤษฎีและหลักการแปล. พิมพ์ครั้งที่ 1. โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ. 2542. หน้า 113

เจาะจงในวัฒนธรรมใดวัฒนธรรมหนึ่ง ดังนั้น การแปลทุกครั้งจึงเป็นการถ่ายทอดวัฒนธรรมไปในตัวด้วยทุกครั้ง⁵³

เมื่อพิจารณาวัฒนธรรมของตัวบทต้นฉบับ พบว่า มีความแตกต่างกับวัฒนธรรมปลายทางอย่างมาก เพราะภาษาที่ใช้ในสมัยพระคัมภีร์คือภาษากรีก แบบที่เรียกว่า ฆอยเน คือ ภาษาพูดที่มนุษย์เราใช้พูดในชีวิตประจำวัน⁵⁴ ไม่มีการใช้คำราชาศัพท์ กล่าวได้ว่าภาษาของต้นฉบับเป็นภาษาระดับที่ไม่เป็นทางการ แต่เมื่อมีการแปลให้เป็นภาษาปลายทางที่ให้สอดคล้องกับวัฒนธรรมปลายทาง พบว่า ภาษาไทยเป็นภาษาที่มีระดับชนชั้นแฝงอยู่ ดังจะเห็นได้จากการมีราชาศัพท์ที่ใช้กันทุกยุคสมัย⁵⁵ ราชาศัพท์นั้นเป็นคำศัพท์ที่ใช้สำหรับบุคคลเฉพาะกลุ่ม อันได้แก่กลุ่มคนที่มีสถานะภาพสูง เช่น พระมหากษัตริย์ พระพุทธเจ้า เทพเจ้า พระสงฆ์ เนื่องจากพื้นฐานทางสังคมของไทย เป็นสังคมที่ให้ความเคารพต่อผู้ที่มีสถานะภาพสูงกว่า ไม่ว่าจะป็นพ่อแม่ พี่น้อง เจ้านายต่าง ๆ ดังจะเห็นได้จากความเชื่อที่ว่า พระมหากษัตริย์เป็นผู้ที่มีสถานะภาพสูงสุดผู้ใดจะลบหลู่มิได้ การใช้สรรพนามสำหรับพระมหากษัตริย์จึงเป็นคำราชาศัพท์เสมอ

การใช้สรรพนามของไทย เป็นวิธีหนึ่งที่แสดงออกถึงระดับความเคารพยกย่อง ความสนิทสนม ทศนคติที่ผู้พูดมีต่อผู้ฟัง ดังนั้น เมื่อพิจารณารูปแบบภาษาของพระคัมภีร์ฉบับปี ค.ศ.1971 พบว่า รูปแบบภาษาของงานแปลที่เป็นทางการ ราชาศัพท์ เช่น พระองค์ ข้าพระองค์ ได้แสดงแนวคิดด้านเทววิทยาและแนวคิดเรื่องระดับชั้นนี้มาอย่างชัดเจนรวมทั้งมีการใช้สรรพนามที่แสดงยุคสมัยโบราณ เช่น ข้าฯ นาง เจ้า ด้วยหลักฐานในการที่คณะผู้แปลได้เลือกเอารูปแบบภาษาเช่นนี้ มาเป็นแนวทางในการแปลพระคัมภีร์ฉบับปี ค.ศ. 1971 นั้นอาจพิจารณาได้จากคำวิจารณ์พระคัมภีร์ไบเบิลฉบับเดิม (ค.ศ.1940) และฉบับซึ่งได้แต่งขึ้นใหม่ (ค.ศ.1971) ของหม่อมราชวงศ์ คึกฤทธิ์ ปราโมช⁵⁶ ผู้เป็นหนึ่งในคณะผู้ตรวจแก้ของฉบับปี ค.ศ.1971 ได้ให้ความเห็นไว้ เมื่อท่านได้ตรวจแก้ฉบับปี ค.ศ.1971 ว่า

“ ..คัมภีร์ในศาสนานั้น ย่อมเป็นที่เข้าใจกันว่าเป็นคัมภีร์ที่มีมาแต่ดั้งเดิมเป็นของโบราณ ความเก่าแก่ของพระคัมภีร์นั้น ย่อมทำให้เกิดความรู้สึกในใจขึ้นอย่างหนึ่ง ซึ่งเรียกกัน

⁵³ ReiB/Vermmeer. 1984 : 100 อ้างใน วรณา แสงอร่ามเรือง. ทฤษฎีและหลักการแปล. พิมพ์ครั้งที่ 1. โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ. 2542. หน้า 11.

⁵⁴ ศูนย์กลางการแปลพระคัมภีร์โลก. พระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับอ่านเข้าใจง่ายภาคคำสัญญาใหม่. เชียงใหม่. 2001. หน้า จ

⁵⁵ วราภรณ์ แสงสด. บรูซสรรพนามในภาษาไทย : การศึกษาเชิงประวัติ. (วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 1989). หน้า 58-59.

⁵⁶ หม่อมราชวงศ์ คึกฤทธิ์ ปราโมช. คำวิจารณ์พระคัมภีร์ไบเบิลฉบับเดิมและฉบับซึ่งได้แต่งขึ้นใหม่. (เอกสารไม่ตีพิมพ์เผยแพร่)

ทั่ว ๆ ไปว่าขลังและโดยปกติใจคนนั้นเมื่อมีความรู้สึกว่าจะสิ่งใดเป็นของขลัง ก็ย่อมจะเกิดศรัทธาได้มาก ในพระคัมภีร์ฉบับเดิม (ค.ศ.1940) นั้น มีถ้อยคำที่เป็นภาษาไทยอย่างเก่า ๆ มีความไพเราะและก่อให้เกิดศรัทธาเลื่อมใสได้มากกว่าฉบับที่ประพันธ์ขึ้นใหม่ (ค.ศ.1971) ...."

จะเห็นได้ว่าแนวคิดในเรื่องการรักษาความศักดิ์สิทธิ์ของตัวฉบับแปลพระคัมภีร์นั้น ได้แสดงออกอย่างชัดเจน ซึ่งนับได้ว่าเป็นนโยบายที่คณะผู้แปลของสมาคมพระคริสตธรรมนั้นปฏิบัติกันต่อ ๆ มาในการแปลพระคัมภีร์

เมื่อพิจารณานโยบายของพระคัมภีร์ฉบับอ่านง่าย ซึ่งมุ่งให้ความสำคัญที่การทำภาษาให้เป็นภาษาเขียนที่มีความเป็นทางการน้อยลงและพยายามให้เป็นระดับภาษาพูด เพื่อให้เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมายที่กำหนดไว้ นั้น จะเห็นได้ว่านโยบายที่ต่างกันของคณะผู้แปลทั้งสองคณะนี้ส่งผลให้รูปแบบการแปลที่ได้มีความแตกต่างกันอย่างยิ่ง โดยเฉพาะที่พระคัมภีร์ฉบับอ่านง่ายนี้ได้ลดความสำคัญ เรื่องปัจจัย เรื่องยุคสมัยลง กล่าวคือ มีการใช้สรรพนามที่ใช้กันในยุคปัจจุบัน เช่น ผม คุณ ดิฉัน แทนที่สรรพนามที่เป็นทางการในฉบับปี ค.ศ.1971

การใช้รูปแบบภาษาในฉบับแปลเช่นนี้ ก็เป็นผลเนื่องมาจากข้อปฏิบัติการแปลที่กล่าวข้างต้นเพื่อให้ได้ผลงานที่ตอบสนองวัตถุประสงค์ของคณะผู้จัดทำนั่นเอง ซึ่งการประเมินว่าการแปลที่ลดบทบาทเรื่องยุคสมัยหรือสถานการณ์ลง เป็นการแปลที่เหมาะสมหรือไม่ขึ้นอยู่กับขอบเขตของงานวิจัยฉบับนี้ อย่างไรก็ตาม อาจกล่าวได้ว่า การประเมินผลงานแปลที่เป็นประเภท Appeal-focused text ใด ๆ นั้น ความสำเร็จของงานแปลจะอยู่ที่ความสามารถในการบรรลุเป้าหมายที่แฝงอยู่หรือไม่ ในที่นี้ก็คือ การที่บทแปลสามารถสร้างศรัทธาและประสบความสำเร็จในการเป็นเครื่องมือ เพื่อเผยแพร่ศาสนาได้หรือไม่เพียงไร ดังที่ Katarina Reiss ได้กล่าวไว้ว่า

"It (the text) should provoke a particular reaction on the part of the hearers or readers , inciting them to engage in specific actions."⁵⁷

สรุป

ปัจจัยที่มีบทบาทสำคัญในการกำหนดรูปแบบการแปลของพระคัมภีร์ทั้งสองฉบับคือ นโยบายในการแปลที่ให้ความสำคัญในเรื่องที่ต่างกัน ขณะที่พระคัมภีร์ฉบับปี ค.ศ.1971 ให้ความสำคัญในการรักษาความศักดิ์สิทธิ์ของตัวบท รูปแบบภาษาที่ใช้จึงเป็นภาษาที่มีความเป็นทางการ ใช้คำราชาศัพท์และใช้สรรพนามที่มีความเป็นยุคอดีต เช่น ข้าพเจ้า ท่าน นาง เจ้า ส่วนพระคัมภีร์ฉบับอ่านง่ายนั้นมุ่งแปลให้กลุ่มเป้าหมายที่เป็นผู้ที่มีการศึกษาน้อย และไม่

⁵⁷ Katharina Reiss. Translation Criticism – the Potentials and Limitations. St. Jerome Publishing, UK.2000.p.39

คริสเตียนและลดความสำคัญของปัจจัยอื่น ๆ เช่น เรื่องยุคสมัยไป ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ผลงานแปลทั้งสองฉบับมีความแตกต่างกัน

2. การวิเคราะห์การใช้สรรพนามในพระคัมภีร์ไบเบิลทั้งสองฉบับ

ในส่วนนี้ผู้วิจัยขอนำเสนอข้อมูลการใช้สรรพนามทั้งหมดเป็นตารางเนื่องจากข้อมูลที่จะนำเสนอเป็นการแบ่งคู่สนทนาทั้งหมดในพระกิตติคุณลูกาเพื่อศึกษาและวิเคราะห์การแปลคำสรรพนามทั้งที่เหมือนและต่างกันของพระคัมภีร์ทั้งสองฉบับ ซึ่งได้แบ่งออกตามความต่างของบุรุษและพจน์จำนวน 7 ประเภทแตกต่างกัน ผู้วิจัยได้แบ่งข้อมูลนี้เป็นตารางเพื่อศึกษาพร้อมวิเคราะห์การใช้สรรพนามของแต่ละตาราง ในส่วนท้ายตารางทั้ง 7 ตารางก่อนจะนำไปสู่การสรุปผลต่อไป

ตารางทั้ง 7 ตาราง ซึ่งแบ่งตารางตามเกณฑ์ทางไวยากรณ์ ได้แก่ พจน์ บุรุษ และลิงค์ ที่แตกต่างกันมีดังนี้

	ผู้พูด บุรุษที่ 1	พูดกับ	ผู้ฟัง บุรุษที่ 2
ตารางที่ 1	เอกพจน์	พูดกับ	เอกพจน์
ตารางที่ 2	เอกพจน์	พูดกับ	พหูพจน์
ตารางที่ 3	พหูพจน์	พูดกับ	เอกพจน์
ตารางที่ 4	พหูพจน์	พูดกับ	พหูพจน์
	ผู้พูด บุรุษที่ 1	อ้างถึง	ผู้ที่อ้างถึง บุรุษที่ 3
ตารางที่ 5	เอกพจน์	อ้างถึง	เอกพจน์
ตารางที่ 6	เอกพจน์	อ้างถึง	พหูพจน์
ตารางที่ 7	พหูพจน์	อ้างถึง	เอกพจน์

ในแต่ละตารางผู้วิจัยได้แสดง เพศ ความสัมพันธ์และสถานะภาพของคู่สนทนา รวมถึงสถานการณ์หรือกาลเทศะ ที่การสื่อสารเกิดขึ้น เพื่อเปรียบเทียบให้เห็นการใช้สรรพนามของพระคัมภีร์ทั้งสองฉบับว่ามีความเหมือนหรือต่างกันอย่างไร และได้ใช้สัญลักษณ์และอักษรย่อในตารางดังต่อไปนี้

-	หมายถึง	กับ/พูดกับ
กับ	หมายถึง	พูดกับ
ช	หมายถึง	เพศชาย
ญ	หมายถึง	เพศหญิง
ช/ญ	หมายถึง	ทั้งเพศชายและหญิง
ช-ช	หมายถึง	ผู้พูดเพศชาย กับผู้ฟังหรือผู้ที่อ้างถึงเพศชาย
ช-ญ	หมายถึง	ผู้พูดเพศชาย กับผู้ฟังหรือผู้ที่อ้างถึงเพศหญิง
ช-ช /ญ	หมายถึง	ผู้พูดเพศชาย กับผู้ฟังหรือผู้ที่อ้างถึงเพศชาย และหญิง

อนึ่ง ผู้วิจัยได้จัดให้ช่องสุดท้ายของตาราง เป็นช่องของผลการเปรียบเทียบ สรรพนามซึ่งจะแบ่งเป็น 4 ช่องย่อย และใช้ตัวเลขและสัญลักษณ์เพื่อแสดงผลการเปรียบเทียบ ดังนี้

หมายเลข 1	หมายถึง	สรรพนามต่างกันทั้งผู้พูดและผู้ฟัง
หมายเลข 2	หมายถึง	สรรพนามของผู้พูดต่างกันเพียงอย่างเดียว
หมายเลข 3	หมายถึง	สรรพนามของผู้ฟังต่างกันเพียงอย่างเดียว
หมายเลข 4	หมายถึง	สรรพนามเหมือนกันทั้งผู้พูดและผู้ฟัง

ผู้วิจัยใช้สัญลักษณ์ (+) เพื่อใส่ในช่องหมายเลข (1), หมายเลข (2) , หมายเลข (3) หรือหมายเลข (4) เพื่อแสดงผลที่ได้ว่าเป็นประเภทใดใน 4 ประเภท

ต่อไปนี้จะเป็นการแสดงตารางข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมดซึ่งจะอยู่ตอนท้ายของแต่ละตาราง เรียงลำดับตั้งแต่ตารางที่ 1-7 เพื่อนำไปสู่สรุปผลการวิจัยในบทต่อไป ดังรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1 ผู้พูด บุรุษที่ 1 เอกพจน์ – ผู้ฟัง บุรุษที่ 2 เอกพจน์

ผู้ส่งสาร-ผู้รับสาร	เพศ	สถานการณ์		พระคัมภีร์ฉบับปี ค.ศ.1971		พระคัมภีร์ฉบับอ่านง่าย		ผลการเปรียบเทียบ			
		สถานะภาพและความสัมพันธ์	กาลเทศะ	ผู้พูด	ผู้ฟัง	ผู้พูด	ผู้ฟัง	1	2	3	4
1. พระเจ้า-พระเยซู	ช-ช	-พระเจ้า-ลูกของพระเจ้า -พ่อ-ลูก	ที่สาธารณะ พิธีรับ บัพติศมา	เรา	ท่าน	พ่อ	ลูก	+			
2. เกเบรียล-เศคาริยาห์	ช-ช	-ทูตสวรรค์-มนุษย์	ในวิหาร ลำพัง	เรา	ท่าน	เรา	เจ้า			+	
3. เกเบรียล-มารี	ช-ญ	-ทูตสวรรค์-มนุษย์	ในบ้าน ลำพัง	เรา	เธอ	เรา	เจ้า			+	
4. เอลิซาเบธ-มารี	ญ-ญ	-มนุษย์กับมนุษย์ -ป้า-หลาน	ในบ้าน ลำพัง	ข้าพเจ้า	ท่าน	ป้า	หลาน	+			
5. มารี-เกเบรียล	ญ-ช	มนุษย์-ทูตสวรรค์	ในบ้าน ลำพัง	ข้าพเจ้า	ท่าน	ดิฉัน	ท่าน		+		
6. เศคาริยาห์-ยอห์น	ช-ช	พ่อ-ลูก	ในบ้าน ลำพัง	-	ท่าน	-	เจ้า			+	
7. สิเมโอน-พระเจ้า	ช-ช	มนุษย์-พระเจ้า	ในวิหาร	ข้าพระองค์	พระองค์	ข้าพเจ้า	พระองค์		+		

ผู้ส่งสาร-ผู้รับสาร	เพศ	สถานการณ์		พระคัมภีร์ฉบับปี ค.ศ.1971		พระคัมภีร์ฉบับอ่านง่าย		ผลการเปรียบเทียบ			
		สถานะภาพและความสัมพันธ์	กาลเทศะ	ผู้พูด	ผู้ฟัง	ผู้พูด	ผู้ฟัง	1	2	3	4
8.สิเมโอน-มารีย์	ช-ญ	มนุษย์-มนุษย์	ในวิหาร	-	ท่าน	-	คุณ			+	
9.มารีย์-พระเยซู	ญ-ช	แม่-ลูก	ในวิหาร	เรา	ลูก	แม่	ลูก		+		
10.พระเยซู-มารีย์	ช-ญ	ลูก-แม่	ในวิหาร	ฉัน	ท่าน	ลูก	แม่	+			
11.มาร-พระเยซู	ช-ช	มาร-พระเยซู ศัตรู	ลำพัง	เรา	ท่าน	เรา	ท่าน				+
12. ฟี-พระเยซู	ช-ช	มาร-พระเยซู ศัตรู	ในที่ประชุม	เรา	ท่าน	ข้า	ท่าน		+		-
13.ซีโมน-พระเยซู	ช-ช	มนุษย์-พระเยซู	ในเรือ	ข้าพระองค์	พระอาจารย์	ผม	อาจารย์	+			
14. ชายโรคเรื้อน-พระเยซู	ช-ช	มนุษย์-พระเยซู	ในเมือง	ข้าพระองค์	พระองค์	ผม	อาจารย์	+			
15.พระเยซู-ชายโรคเรื้อน	ช-ช	พระเยซู-มนุษย์	ในเมือง	เรา	เจ้า	เรา	คุณ			+	

ผู้ส่งสาร-ผู้รับสาร	เพศ	สถานการณ์		พระคัมภีร์ฉบับปี ค.ศ.1971		พระคัมภีร์ฉบับอ่านง่าย		ผลการเปรียบเทียบ			
		สถานะภาพและความสัมพันธ์	กาลเทศะ	ผู้พูด	ผู้ฟัง	ผู้พูด	ผู้ฟัง	1	2	3	4
16. พระเยซู-เลวี	ช-ช	พระเยซู-มนุษย์	ในเมืองที่ด่านเก็บภาษี	เรา	-	เรา	-				+
17. นายร้อย-พระเยซู	ช-ช	มนุษย์-พระเยซู	ในเมือง	ข้าพระองค์	พระองค์	ผม	อาจารย์	+			
18. พระเยซู-คนตาย	ช-ช	พระเยซู-มนุษย์	ในเมือง ขบวนศพ	เรา	เจ้า	เรา	เจ้า				+
19. พระเยซู-หญิงคนบาป	ช-ญ	พระเยซู-มนุษย์	ในบ้าน	-	เจ้า	-	คุณ			+	
20. ผี-พระเยซู-	ช-ช	-ผี-พระเยซู	ที่สาธารณะ	ข้าพระองค์	พระองค์	ข้า	เยซู	+			
21. พระเยซู-ผี	ช-ช	พระเยซู-ผี	ที่สาธารณะ	-	เจ้า	-	เอ็ง			+	
22. เฮโรด-คนสนิท	ช-ช	มนุษย์-มนุษย์	ที่ส่วนตัว	เรา	-	เรา	-				
23. ชายคนหนึ่ง-พระเยซู	ช-ช	มนุษย์-พระเยซู	ที่สาธารณะ	ข้าพระองค์	พระองค์	ผม	ท่าน/พระองค์		+		
24. พระเยซู-พระเจ้า	ช-ช	ลูก-พ่อ	ที่ส่วนตัว	ข้าพระองค์	พระบิดา	ลูก	พระบิดา		+		

ผู้ส่งสาร-ผู้รับสาร	เพศ	สถานการณ์		พระคัมภีร์ฉบับปี ค.ศ.1971		พระคัมภีร์ฉบับอ่านง่าย		ผลการเปรียบเทียบ			
		สถานะภาพและความสัมพันธ์	กาลเทศะ	ผู้พูด	ผู้ฟัง	ผู้พูด	ผู้ฟัง	1	2	3	4
25.บาเรียน*-พระเยซู	ช-ช	มนุษย์-พระเยซู	ที่สาธารณะ	ข้าพเจ้า	อาจารย์	ผม	อาจารย์		+		
26.พระเยซู-บาเรียน	ช-ช	พระเยซู-มนุษย์	ที่สาธารณะ	-	ท่าน	-	คุณ			+	
27.มารธา-พระเยซู	ญ-ช	มนุษย์-พระเยซู สาวก -อาจารย์	ในบ้าน	ข้าพระองค์	พระองค์	ดิฉัน	อาจารย์	+			
28.พระเยซู-มารธา	ช-ญ	พระเยซู-มนุษย์ อาจารย์-สาวก	ในบ้าน	-	เธอ	-	เธอ				+
29.หญิงคนหนึ่ง-พระเยซู	ญ-ช	มนุษย์-พระเยซู	ที่สาธารณะ เทศนา	-	พระองค์	-	ท่าน			+	
30. เปโตร-พระเยซู	ช-ช	มนุษย์-พระเยซู สาวก-อาจารย์	ลำพัง	พวกข้าพเจ้า	พระองค์	พวกเรา	อาจารย์	+			
31.คนรักษาเถาถุ่น-เจ้านาย	ช-ช	มนุษย์-มนุษย์ ลูกน้อง-เจ้านาย	ลำพัง	ข้าพเจ้า	นาย, ท่าน	ผม	นาย		+		
32.พระเยซู-หญิงหลังคด	ช-ญ	พระเยซู-มนุษย์	ที่ธรรมศาลา เทศนา	-	เจ้า	-	เธอ			+	

ผู้ส่งสาร-ผู้รับสาร	เพศ	สถานการณ์		พระคัมภีร์ฉบับปี ค.ศ.1971		พระคัมภีร์ฉบับอ่านง่าย		ผลการเปรียบเทียบ					
		สถานะภาพและความสัมพันธ์	กาลเทศะ	ผู้พูด	ผู้ฟัง	ผู้พูด	ผู้ฟัง	1	2	3	4		
33.ชายชาวบ้าน-บิดา	ช-ช	มนุษย์-มนุษย์ ลูก-พ่อ	ที่บ้าน			ข้าพเจ้า	ท่าน	ผม	พ่อ	+			
34.บ่าว-ชายชาวบ้าน	ช-ช	ลูกน้อง-เจ้านาย	ที่บ้าน			-	ท่าน	-	ท่าน				+
35.บิดา-ชายชาวบ้าน	ช-ช	พ่อ-ลูก	ที่บ้าน	ลำพัง		เรา	เจ้า	พ่อ	ลูก	+			
36.เศรษฐี-ผู้จัดการ	ช-ช	เจ้านาย-ลูกน้อง	ที่บ้าน	ลำพัง		เรา	เจ้า	เรา	เจ้า				+
37.ผู้จัดการ-ลูกหนี้	ช-ช	เจ้านาย-ลูกน้อง	ที่บ้าน	ลำพัง		ข้าพเจ้า	ท่าน	ผม	คุณ	+			
38.เศรษฐี-อับราฮัม	ช-ช	มนุษย์-ทูตสวรรค์	ดินแดนแห่งความตาย			ข้าพเจ้า	ท่าน	ผม	คุณพ่อ	+			
39.หญิงม่าย-ผู้พิพากษา	ญ-ช	มนุษย์-มนุษย์	ลำพัง			ข้าพเจ้า	-	ฉัน	-		+		
40.นักบวชฟาริสี-พระเจ้า	ช-ช	มนุษย์-พระเจ้า	ลำพัง	อธิษฐาน		ข้าพระองค์	พระองค์	ผม	พระเจ้า	+			
41.คนรวย-พระเยซู	ช-ช	มนุษย์-พระเยซู	ลำพัง			ข้าพเจ้า	พระอาจารย์	ผม	อาจารย์	+			
42.พระเยซู-คนรวย	ช-ช	พระเยซู-มนุษย์	ลำพัง			เรา	ท่าน	เรา	คุณ			+	

ผู้ส่งสาร-ผู้รับสาร	เพศ	สถานการณ์		พระคัมภีร์ฉบับปี ค.ศ.1971		พระคัมภีร์ฉบับอ่านง่าย		ผลการเปรียบเทียบ			
		สถานะภาพและความสัมพันธ์	กาลเทศะ	ผู้พูด	ผู้ฟัง	ผู้พูด	ผู้ฟัง	1	2	3	4
43.คนตาบอด-พระเยซู	ช-ช	มนุษย์-พระเยซู	ที่สาธารณะ	ข้าพระองค์	พระองค์	ผม	อาจารย์	+			
44.พระเยซู-คนตาบอด	ช-ช	พระเยซู-มนุษย์	ที่สาธารณะ	เรา	เจ้า	เรา	คุณ			+	
45.พระเยซู-คั๊กเคียส	ช-ช	พระเยซู-มนุษย์	ที่สาธารณะ	เรา	ท่าน	เรา	คุณ			+	
46.คั๊กเคียส-พระเยซู	ช-ช	มนุษย์-พระเยซู	ลำพัง	ข้าพระองค์	พระองค์เจ้า	ผม	อาจารย์	+			
47.ทาส-กษัตริย์	ช-ช	มนุษย์-มนุษย์	ลำพัง	ข้าพระบาท	พระองค์	ผม	ท่าน	+			
48.กษัตริย์-ทาส	ช-ช	มนุษย์-มนุษย์	ลำพัง	เรา	เจ้า	เรา	เจ้า				+
49.พระเยซู-เปโตร	ช-ช	พระเยซู-มนุษย์ อาจารย์-ลูกศิษย์	ลำพัง	เรา	ท่าน	เรา	คุณ			+	
50.เปโตร-พระเยซู	ช-ช	มนุษย์-พระเยซู ลูกศิษย์-อาจารย์	ลำพัง	ข้าพระองค์	พระองค์	ผม	อาจารย์	+			

ผู้ส่งสาร-ผู้รับสาร	เพศ	สถานการณ์		พระคัมภีร์ฉบับปี ค.ศ.1971		พระคัมภีร์ฉบับอ่านง่าย		ผลการเปรียบเทียบ			
		สถานะภาพและความสัมพันธ์	กาลเทศะ	ผู้พูด	ผู้ฟัง	ผู้พูด	ผู้ฟัง	1	2	3	4
51.พระเยซู-พระเจ้า	ช-ช	ลูก-พ่อ	อธิษฐาน	ข้าพระองค์	พระองค์	ลูก	พระองค์		+		
52.เปโตร-ชายชาวบ้าน	ช-ช	มนุษย์-มนุษย์	ที่สาธารณะ	ข้า	ท่าน	ผม	คุณ	+			
53. ปีลาต(เจ้าเมือง) - พระเยซู	ช-ช	มนุษย์-พระเยซู เจ้าเมือง-นักโทษ	ที่ประชุมสาธารณะ	-	ท่าน	-	แก			+	
54.ผู้ร้าย-พระเยซู	ช-ช	มนุษย์-พระเยซู	บนกางเขน	เรา	ท่าน	พวกเรา	แก	+			
55.ผู้ร้าย-ผู้ร้าย	ช-ช	มนุษย์-มนุษย์ นักโทษ-นักโทษ	บนกางเขน	เรา	เจ้า	พวกเรา	แก	+			
56.ผู้ร้ายคนที่สอง-พระเยซู	ช-ช	มนุษย์-พระเยซู	บนกางเขน	ข้าพระองค์	พระองค์	ผม	ท่าน	+			
57. พระเยซู -ผู้ร้ายคนที่สอง	ช-ช	พระเยซู-มนุษย์	บนกางเขน	เรา	เจ้า	เรา	คุณ			+	
58.ชายจากบ้านนาย ธรรมศาลา-ไยรัส	ช-ช	มนุษย์-มนุษย์	ที่สาธารณะ	-	ท่าน	-	ท่าน				+

ผู้ส่งสาร-ผู้รับสาร	เพศ	สถานการณณ์		พระคัมภีร์ฉบับปี ค.ศ.1971		พระคัมภีร์ฉบับอ่านง่าย		ผลการเปรียบเทียบ			
		สถานะภาพและความสัมพันธ์	กาลเทศะ	ผู้พูด	ผู้ฟัง	ผู้พูด	ผู้ฟัง	1	2	3	4
59 .เศคาริยาห์-พระเจ้า	ช-ช	มนุษย์-พระเจ้า	ในบ้าน	เราทั้งหลาย	พระองค์	พวกเรา	พระองค์		+		
60. ลูกา-เรโอฟีลัส	ช-ช	มนุษย์-มนุษย์	จดหมาย	ข้าพเจ้า	ท่าน	ผม	ท่าน	+			

1. การวิเคราะห์การใช้สรรพนามใน ตารางที่ 1

ในส่วนนี้ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์การใช้สรรพนามจากตารางที่ 1 ทั้งหมด มี 59 คู่ ตามลำดับเนื้อเรื่องที่ปรากฏในพระคัมภีร์ โดยได้พิจารณาคู่สนทนาต่าง ๆ แยกออกเป็นกลุ่มย่อย ดังต่อไปนี้

1.1 กลุ่มที่มีการใช้สรรพนามที่ต่างกันระหว่างพระคัมภีร์ทั้งสองฉบับ

คู่สนทนาที่จัดอยู่ในกลุ่มนี้ แบ่งได้เป็น 3 กลุ่มย่อย คือ กลุ่มที่สรรพนามต่างกันทั้งผู้พูดและผู้ฟัง ซึ่งคิดเป็นประมาณ 41%ของข้อมูลทั้งตารางได้แก่

คู่ที่	ผู้พูด	กับ	ผู้ฟัง
1	พระเจ้า	กับ	พระเยซู *
2	เอลิซาเบธ	กับ	มารีย์ *
3	พระเยซู	กับ	มารีย์*
4	เปโตร	กับ	พระเยซู
5	ชายโรคเรื้อน	กับ	พระเยซู
6	นายร้อย	กับ	พระเยซู
7	ผี	กับ	พระเยซู
8	มารธา	กับ	พระเยซู
9	ลูกชาย	กับ	ชายชรา*
10	ชายชรา	กับ	ลูกชาย*
11	ผู้จัดการ	กับ	ลูกหนี้
12	เศเรฐฐี	กับ	อับราฮัม
13	นักบวชฟาริสี	กับ	พระเจ้า
14	คนรวย	กับ	พระเยซู
15	คนตาบอด	กับ	พระเยซู
16	ศักเคียส	กับ	พระเยซู
17	ทาส	กับ	กษัตริย์
18	เปโตร	กับ	ชาวบ้าน
19	ผู้ร้าย	กับ	พระเยซู
20	ผู้ร้ายคนที่สอง	กับ	พระเยซู
21	ผู้ร้าย	กับ	ผู้ร้าย

กลุ่มที่สรรพนามของผู้พูดต่างกัน คิดเป็น 17 %ของทั้งหมดได้แก่

คู่ที่	ผู้พูด	กับ	ผู้ฟัง
22	มารีย์	กับ	เกเบรียล
23	สิเมโอน	กับ	พระเจ้า
24	มารีย์	กับ	พระเยซู
25	ผี	กับ	พระเยซู
26	คนรักษาเถาองุ่น	กับ	เจ้านาย
27	หญิงม่าย	กับ	ผู้พิพากษา
28	พระเยซู	กับ	พระเจ้า
29	ลูกา	กับ	เทโอฟีลัส
30	เศคาริยาห์	กับ	พระเจ้า

กลุ่มที่สรรพนามของผู้ฟังต่างกัน คิดเป็น 28%ของทั้งหมดได้แก่

คู่ที่	ผู้พูด	กับ	ผู้ฟัง
30	เกเบรียล	กับ	มารีย์
31	สิเมโอน	กับ	มารีย์
32	พระเยซู	กับ	ชายโรคเรื้อน
33	พระเยซู	กับ	หญิงคนบาป
34	พระเยซู	กับ	ผี
35	หญิงคนหนึ่ง	กับ	พระเยซู
36	พระเยซู	กับ	หญิงหลังคด
37	พระเยซู	กับ	คนรวย
38	พระเยซู	กับ	คนตาบอด
39	พระเยซู	กับ	ศั๊กเคียส
40	ปีลาต	กับ	พระเยซู

หมายเหตุ * หมายถึง คู่สนทนาที่มีความสัมพันธ์แบบเครือญาติ

จากข้อมูลข้างต้นนี้จะเห็นว่า เราสามารถแบ่งความสัมพันธ์ของคู่สนทนาทั้งหมดนี้ได้เป็น

1.1.1 คู่สนทนาที่มีความสัมพันธ์แบบไม่สมมูล⁵⁸

กลุ่มของคู่ที่มีความสัมพันธ์ไม่สมมูล คือ การที่ผู้สนทนาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งมีอำนาจและสถานะภาพ⁵⁹ สูงกว่าอีกฝ่ายหนึ่ง โดยพิจารณาจากปัจจัยดังต่อไปนี้ คือ

1.1.1.1 ความสัมพันธ์ทางเครือญาติ ในกลุ่มนี้มีคู่สนทนาทั้งหมด 5 คู่ ที่มีความสัมพันธ์แบบเครือญาติกัน จึงทำให้มีความสัมพันธ์แบบไม่สมมูล และมีข้อสังเกตว่า ในกลุ่มนี้ สรรพนามที่ใช้ในพระคัมภีร์ทั้งสองฉบับ มีความแตกต่างกันเห็นได้อย่างชัดเจนมากที่สุดดังรายละเอียด

ผู้พูด	กับ	ผู้ฟัง	ความสัมพันธ์		
1. พระเจ้า	กับ	พระเยซู	พ่อ	-	ลูก
2. ชายชรา	กับ	ลูกชาย	พ่อ	-	ลูก
3. เศคาริยาห์	กับ	ยอห์น	พ่อ	-	ลูก
4. เอลิซาเบธ	กับ	มารีย์	ป้า	-	หลาน
5. พระเยซู	กับ	มารีย์	ลูก	-	แม่

พระเจ้า กับ พระเยซู

ชายชรา กับ ลูกชาย และ เศคาริยาห์ กับ ยอห์น

การใช้สรรพนามของทั้ง 5 คู่ในกลุ่มนี้แตกต่างกันทั้งหมด โดยใน 5 คู่นี้มีความสัมพันธ์ที่เป็น พ่อ กับ ลูก อยู่ถึง 3 คู่ด้วยกัน ซึ่งคู่ที่ 1 และ 2 นั้นมีการใช้สรรพนาม คือ พระคัมภีร์ฉบับปี 1971 ใช้คำว่า เรา กับ ท่าน สำหรับ คู่ของพระเจ้าและพระเยซู เรา กับ เจ้า สำหรับ คู่ของชายชรากับลูกชาย ในขณะที่พระคัมภีร์ฉบับอ่านง่ายใช้ คำเรียกญาติ⁶⁰ คือคำว่า พ่อ กับ ลูก สำหรับทั้งสองคู่ การใช้คำว่า เรา กับ ท่าน หรือ เรา กับ เจ้า ทำให้การสนทนามีความเป็นทางการ เพราะคำว่า ท่าน นั้น นับว่าเป็นคำสรรพนามที่สุภาพใช้ในสภาพทางการ

⁵⁸ กัลยา ดิงศภทิพย์ ม.ร.ว. และอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ . 2529 .การใช้คำเรียกขานในภาษาไทย สมัยรัตนโกสินทร์. รายงานการวิจัยโครงการไทยศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยหน้า62-63

⁵⁹ Angkab, Palakornkul.1972.อ้างอิงใน อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์.ภาษาศาสตร์สังคม. โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.กรุงเทพฯ.2533หน้า 55

⁶⁰ กัลยา ดิงศภทิพย์ ม.ร.ว. และอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ . 2529 อ้างในอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์.ภาษาศาสตร์สังคม. โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.กรุงเทพฯ.2533หน้า111

ใช้เมื่อผู้พูดยกย่องผู้ฟัง⁶¹ เมื่อใช้ร่วมกับคำว่า เรา ซึ่งมีความหมายแฝงที่ผู้พูดมีสถานะภาพที่สูงกว่าผู้ฟัง⁶² ในบางกรณี ผลที่เกิดย่อมต่างจากการใช้คำเรียกญาติ ซึ่งแสดงความสนิทสนมมากกว่า และการใช้คำเรียกญาติ เช่น การใช้คำแทนตัวเองว่า พ่อ และ ลูก ในตัวอย่างนี้ ก็ทำให้เราทราบได้ทันทีว่า ผู้ส่งสาร และ ผู้รับสาร มีความสัมพันธ์เป็นอะไรกัน จะเห็นได้ว่าการใช้สรรพนามที่ให้ความเป็นทางการของฉบับ 1971 และสรรพนามที่แสดงความสนิทสนมของฉบับอ่านง่ายนี้ เป็นผล สืบเนื่องมาจากการที่คณะผู้แปลทั้งสองมีนโยบายที่แตกต่างกัน การใช้สรรพนามเรียกเครือญาตินั้น นอกจากจะแสดงให้เห็นผู้อ่านทราบถึงความสัมพันธ์ของคู่สนทนาแล้ว ยังลดความเป็นทางการของตัวบทลงด้วย เนื่องจากการใช้คำเรียกญาตินั้นทำให้ ตัวบท มีลักษณะเป็นภาษาพูดมากกว่าภาษาเขียน

เอลิซาเบธ กับ มารีย์

เช่นเดียวกับที่ฉบับปี ค.ศ.1971 ใช้สรรพนามแทน เอลิซาเบธ กับ มารีย์ว่า ข้าพเจ้า กับ ท่าน และใช้แทนพระเยซู กับ มารีย์ว่า ฉัน กับ ท่าน การใช้สรรพนามนี้มีลักษณะเป็นทางการและทำให้ตัวบทมีโทนเป็นภาษาเขียนกว่าการใช้คำเรียกญาติ กล่าวคือ พระคัมภีร์ฉบับอ่านง่าย ใช้สรรพนามแทน เอลิซาเบธ กับ มารีย์ว่า ป้า กับ หลาน และใช้แทน พระเยซู กับ มารีย์ว่า ลูก กับ แม่

แม้ว่าในฉบับปี ค.ศ.1971 เมื่อมารีย์พูดกับพระเยซูจะเรียกพระเยซูว่า ลูก แต่แทนตัวเองว่า เรา นั้นก็ไม่ทำให้เกิดความรู้สึกสนิทสนมกันขึ้นแต่อย่างไร เพราะแม้ว่าคำว่า ลูก จะแสดงความสนิทสนมแต่การที่แม่เรียกตัวเองว่า เรา ก็ทำให้เกิดสถานะที่ห่างกัน

แม้ว่าในพระคัมภีร์ฉบับอ่านง่ายจะใช้สรรพนามที่เป็นคำเรียกญาติเป็นส่วนใหญ่ แต่ก็ยังมีคู่หนึ่งซึ่งไม่ได้ใช้คำเรียกญาติเหมือนข้ออื่น คือ เมื่อเศคาริยาห์พูดกับยอห์นผู้เป็นลูกพระคัมภีร์ฉบับปี ค.ศ.1971 เรียกยอห์นว่า ท่าน ในขณะที่ฉบับอ่านง่ายเรียกว่า เจ้า ซึ่งคำว่า เจ้า นี้ ไม่ได้เป็นคำเรียกญาติที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบัน โดยส่วนใหญ่พระคัมภีร์ฉบับอ่านง่ายนี้มักใช้สรรพนาม ที่เป็นสรรพนามที่ใช้ในยุคปัจจุบัน เช่น ผม คุณ อย่างไรก็ตามคำว่า เจ้า นี้อาจใช้เรียกผู้ที่มีสถานะภาพต่ำกว่า แต่ก็เป็นผู้ที่ผู้พูดให้ความเอ็นดูรักใคร่ เช่นในความสัมพันธ์ระหว่างผู้ใหญ่กับเด็ก

⁶¹ วิไลวรรณ ชนิษฐานันท์, "ข้อสังเกตบางประการเกี่ยวกับการแสดงความสุภาพในภาษาไทยกรุงเทพฯ "ใน ภาษาไทยกับสังคมไทย รายงานการสัมมนาว่าด้วยภาษาไทยเนื่องในการเฉลิมฉลอง 700ปีลายสือไทยพ.ศ.2526. (กรุงเทพฯ:สำนักพิมพ์ประกายพรึก ,2526).

⁶² Angkab, Palakornkul.1972.อ้างใน อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์.ภาษาศาสตร์สังคม. โรงพิมพ์จุฬาฯ
ลงกรณ์มหาวิทยาลัย.กรุงเทพฯ.2533หน้า 55

พระคัมภีร์ฉบับปี ค.ศ.1971 จะใช้สรรพนาม ข้าพเจ้า / เรา – ท่าน/ เจ้า ทั้งผู้พูดที่เป็นชายและหญิง ซึ่งจะเห็นได้ว่าคณะผู้แปลมีความพยายามที่จะรักษาปัจจัยในเรื่องยุคสมัย โดยใช้สรรพนามที่แสดงความเป็นยุคอดีต ต่างจากคณะผู้แปลฉบับอ่านง่ายซึ่งมุ่งไปที่คำหรือภาษาที่ใช้ในยุคสมัยปัจจุบันและการแสดงความสัมพันธ์ของบุคคลโดยใช้คำเรียกขานประเภทคำเรียกญาติ⁶³ ดังที่กล่าวไปแล้ว

1.1.1.2 สถานะทางสังคม เมื่อพิจารณาจากตำแหน่งหน้าที่การงาน และ ฐานะทางเศรษฐกิจ อำนาจและบทบาทในสังคม รวมถึงอิทธิฤทธิ์เหนือธรรมชาติที่แตกต่างกันของคู่สนทนาต่าง ๆ จากตารางที่ 1 พบว่า มีคู่สนทนาที่มีอำนาจและสถานะทั้งที่เท่ากันและไม่เท่ากัน แต่ใช้สรรพนามที่ต่างกัน โดยผู้วิจัยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม โดยในกลุ่มที่ 2 จะมีปัจจัยเรื่องการเมืองอิทธิฤทธิ์มาเกี่ยวข้องด้วย ดังนี้

กลุ่มที่ 1 มีคู่สนทนา ดังนี้

ผู้พูด	กับ	ผู้ฟัง
คนรักษาเถาอุ้งน	กับ	เจ้านาย
เศรษฐี	กับ	ผู้จัดการ
ผู้จัดการ	กับ	ลูกนี้
กษัตริย์	กับ	ทาส
เปโตร	กับ	ชายคนหนึ่ง
นักโทษ	กับ	นักโทษ
ลูกา	กับ	เธอโอฟีลัส
หญิงม่าย	กับ	ผู้พิพากษา
ลิเมออน	กับ	มารีย์

จากข้อมูลพบว่า สรรพนามที่พระคัมภีร์ฉบับปี ค.ศ.1971 ใช้ได้แก่ ข้า/ข้าพเจ้า-ท่าน สำหรับทุกคู่ยกเว้นคู่นักโทษ-นักโทษเท่านั้นที่ใช้สรรพนาม เรา-เจ้า

การใช้สรรพนาม ข้า / ข้าพเจ้า-ท่าน เรา-เจ้า ในฉบับปี ค.ศ.1971 ทำให้การสนทนาเป็นทางการมากขึ้นเนื่องจากการใช้สรรพนามทั้ง ข้าพเจ้า เรา และ ท่าน นั้นเป็นคำที่ใช้ในบริบทที่เป็นทางการมากๆ หรือในภาษาเขียน โดยเราไม่ค่อยพบการใช้ สรรพนามเหล่านี้ในการ

⁶³ กัลยา ดิงศภัทย์ ม.ร.ว. และอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ . 2529 .อ้างในอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์.ภาษา ศาสตร์สังคม. โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.กรุงเทพฯ.2533 หน้า111

สนทนามากนัก ยกเว้นคำว่า เรา ซึ่งอาจพบในการสนทนาทั่วไป อย่างไรก็ตามการใช้สรรพนาม เรา ของนักโทษ นั้นอาจกล่าวได้ว่าไม่สอดคล้องกับแนวคิดของ Jespersen⁶⁴ ในเรื่องความหมายแฝงของคำว่า เรา ที่ว่าในบางครั้ง เรา ก็ใช้เมื่อผู้พูดมีสถานะ สูงกว่าคนทั่วไป เพราะในที่นี้นักโทษเป็นผู้ที่มีสถานะต่ำ อย่างไรก็ตามเราก็เข้าใจได้ว่าการใช้ สรรพนามทั้งหมดนี้เป็นการพยายามรักษาบทแปลให้มีคุณสมบัติโบราณโดยการใช้สรรพนามที่เป็นภาษาเขียน ที่พบว่าสรรพนาม เรา นั้น ใช้อยู่อย่างสม่ำเสมอในพระคัมภีร์ฉบับปี ค.ศ. 1971 ซึ่งก็ สอดคล้องกับนโยบายในการแปลที่ได้กล่าวไปแล้วข้างต้น

การใช้สรรพนามเช่นนี้ต่างกับในฉบับอ่านง่าย กล่าวคือ คู่สนทนาส่วนใหญ่จะใช้สรรพนาม ผม-คุณ การใช้คำว่า ผม ถือว่าเป็นคำสรรพนามที่ผู้ชายใช้กันแพร่หลายมากที่สุดและแสดงให้เห็นความสุภาพอ่อนน้อมของผู้พูดด้วยส่วนคำว่า คุณ นั้น ก็เป็นสรรพนามแทนผู้ฟังที่แสดงความสุภาพและยกย่องผู้ฟัง และมีความหมายแฝงว่าผู้พูดและผู้ฟังมีฐานะเท่าเทียมกันด้วย⁶⁵ ซึ่งคำว่า ฐานะ นี้ อาจหมายถึง วัย หรือ สถานภาพทางสังคม ก็ได้⁶⁶ เช่นเดียวกับ ในกรณีของหญิงม่าย กับ ผู้พิพากษา ผู้หญิงคนนี้แทนตัวเองว่า ฉัน ซึ่งคำว่า ฉัน นี้มีความเป็นทางการน้อยกว่า ดิฉัน ซึ่งแสดงความเป็นทางการมากและไม่แสดงการอ่อนน้อมถ่อมตน⁶⁷ สังเกตได้ว่าเนื่องจากหญิงม่ายคนนี้เป็นคนยากจน และมีสถานะภาพที่ต่ำกว่าผู้พิพากษามาก จึงอาจตั้งข้อสังเกตได้ว่า หญิงคนนี้ไม่น่าที่จะใช้คำที่เป็นทางการกับผู้พิพากษาแต่ น่าจะเป็นการพูดขอร้องในลักษณะที่ไม่เป็นทางการมากกว่า

สำหรับการที่นักโทษทั้งสองคนใช้สรรพนาม พวกเรา – แก นั้น เห็นได้ว่าเนื่องจากภาษาไทยเป็นภาษาที่มีลักษณะที่แสดงระดับของผู้พูดและผู้ฟัง การเลือกสรรพนามจึงต้องเลือกให้เหมาะสมกับฐานะของบุคคลเสมอ สรรพนามในภาษาไทยจึงมีทั้งที่แสดงความสุภาพ เช่น ผม คุณ และคำที่ใช้พูดกับคนที่ต่ำกว่า เช่น ข้า อ้าว⁶⁸ คำว่า แก ก็น่าจะถูกจัดไว้ในกลุ่ม

⁶⁴ Angkab, Palakornkul.1972."A sociolinguistic study of pronominal strategy in spoken Thai . Ph.D dissertation.University of Texas at Austin p.12-13

⁶⁵ วิไลวรรณ ฆนิษฐานันท์, "ข้อสังเกตบางประการเกี่ยวกับการแสดงความสุภาพในภาษาไทยกรุงเทพฯ "ใน ภาษาไทยกับสังคมไทย รายงานการสัมมนาว่าด้วยภาษาไทยเนื่องในการเฉลิมฉลอง 700 ปี ลายสือไทย พ.ศ.2526. (กรุงเทพฯ:สำนักพิมพ์ประกายพริก ,2526). หน้า 348.

⁶⁶ เรื่องเดียวกัน

⁶⁷ เรื่องเดียวกัน

⁶⁸ กาญจนา นาคสกุล. "ภาษาไทยกับความเป็นไทย"ใน ภาษาไทยกับสังคมไทย รายงานการสัมมนาว่าด้วยภาษาไทยเนื่องในการเฉลิมฉลอง 700ปีลายสือไทย พ.ศ.2526. (กรุงเทพฯ:สำนักพิมพ์ประกายพริก ,2526).

นี้ด้วย ซึ่งบ่งบอกให้ผู้อ่านทราบว่าผู้พูดไม่ได้ให้ความนับถือ หรือ สุกภาพต่อคู่สนทนาแต่อย่างไร และอาจแสดงถึงการดูถูกด้วย เป็นที่น่าสังเกตว่า การใช้สรรพนามของนักโทษทั้งสอง เมื่อพูดกับพระเยซูก็ต่างกันด้วย กล่าวคือ ในฉบับอ่านง่ายนี้มีการใช้สรรพนามที่ต่างกัน เพื่อแสดงความเคารพนับถือของนักโทษสองคนที่มีต่อพระเยซูที่ต่างกัน ซึ่งจะอธิบายในกลุ่มต่อไป

กลุ่มที่ 2 กลุ่มที่มีคู่สนทนาฝ่ายหนึ่งมีอิทธิฤทธิ์เหนือธรรมชาติ ซึ่งทั้งหมดจัดเป็นความสัมพันธ์ที่ไม่สมมูล⁶⁹ คือ คู่สนทนามีอำนาจและสถานะไม่เท่าเทียมกัน ได้แก่คู่สนทนาต่อไปนี้

ผู้พูด	กับ	ผู้ฟัง
ลิเมโอน	กับ	พระเจ้า
พระเยซู	กับ	มารดา
พระเยซู	กับ	ผี
พระเยซู	กับ	ชายโรคเรื้อน
พระเยซู	กับ	บาเรียน
พระเยซู	กับ	เบโตร
พระเยซู	กับ	ชายคนหนึ่ง
พระเยซู	กับ	คนรวย
พระเยซู	กับ	คนตาบอด
พระเยซู	กับ	นักโทษ
พระเยซู	กับ	ปีลาต
ทูตสวรรค์เกเบรียล	กับ	เศคาริยาห์
ทูตสวรรค์เกเบรียล	กับ	มารีย์
พระเยซู	กับ	หญิงคนบาป
นักบวชฟาริสี	กับ	พระเจ้า
พระเยซู	กับ	ศักเคียส
พระเยซู	กับ	นายร้อย

⁶⁹ กัลยา ดิงศภัทย์ ม.ว.ว. และอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ . 2529 . การใช้คำเรียกขานในภาษาไทย สมัยรัตนโกสินทร์. รายงานการวิจัยโครงการไทยศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. หน้า62-63

จากข้อมูลกลุ่มนี้พบว่า ส่วนใหญ่แล้วในพระคัมภีร์ฉบับปี 1971 คนธรรมดาใช้สรรพนามราชาศัพท์กับบุคคลที่มีฤทธิ์เหนือธรรมชาติ คือ พระเจ้าและพระเยซู ใช้สรรพนามที่แสดงความยกย่องกับทูตสวรรค์ คือ ใช้ คำว่า ข้าพระองค์ และเรียกพระเจ้าและพระเยซู ว่า พระองค์ หรือ ท่าน พบว่าในบางครั้ง มีการเรียกพระเยซูว่า พระอาจารย์ ซึ่งเป็นคำในมิติสถานภาพทางสังคม⁷⁰ เพื่อแสดงความสุภาพอ่อนน้อม สิ่งที่สำคัญในมิตินี้คือ ยศ หรือตำแหน่งหน้าที่ เป็นที่น่าสังเกตว่า คำเรียกตำแหน่ง เช่น อาจารย์ หัวหน้า ผอ. หมอ ฯลฯ เหล่านี้ มักเป็นคำแทนตัวผู้ฟังเท่านั้นไม่นิยมใช้แทนผู้พูด⁷¹ ซึ่งจะเห็นได้ว่า ในพระคัมภีร์นี้พระเยซูไม่เรียกแทนตัวว่า อาจารย์เลยแม้แต่ครั้งเดียว ผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่ข้อสังเกตของวิไลวรรณนี้ถูกต้อง และการใช้สรรพนามเรียกแทนพระองค์ว่า อาจารย์ นี้ ทำให้เราเห็นบทบาทอีกบทบาทหนึ่งของพระเยซูที่คนทั่วไปนับถือพระองค์ว่าเป็น ครู ด้วย

ในปี 1971 นี้เมื่อเป็นการพูดกับทูตสวรรค์พบว่า ผู้พูดที่เป็นคนธรรมดาจะไม่ใช้ราชาศัพท์ แต่จะเรียกตัวเองด้วยคำที่ค่อนข้างเป็นทางการ คือ ข้าพเจ้า และเรียกทูตสวรรค์ว่า ท่าน คล้ายกับเมื่อผู้พูดเป็นผู้หรือวิญญาณชั่ว สรรพนามที่ใช้กับพระเยซูนั้น คือ เรา-ท่าน

วิญญาณชั่ว - พระเยซู

ในพระคัมภีร์ฉบับ 1971 พบว่ามีการใช้ สรรพนาม 2 ชุดเมื่อผีหรือวิญญาณชั่วพูดกับพระเยซู คือ ข้าพระองค์ – พระองค์ และ เรา-ท่าน ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าการที่ผีเรียกตนเองว่า ข้าพระองค์ เหมือนกับที่คนธรรมดาเรียกนั้น ให้ความรู้สึกที่ยำเกรงพระเยซูมากกว่าการใช้ เรา เนื่องจากความหมายแฝงของคำว่า เรา นี้ อาจหมายถึงการที่ผียกตัวเองให้มีสถานะภาพสูงขึ้นได้อย่างไรก็ตามเป็นที่เข้าใจได้ว่าการใช้ เรา ในที่นี้เป็นการพยายามที่จะรักษาความเป็นภาษาเขียนที่เป็นทางการไว้ ตามนโยบายในการแปลของผู้แปลซึ่งอาจไม่มีเจตนาที่จะให้ผีหรือวิญญาณนั้นมีสถานะภาพสูงขึ้นแต่อย่างไร

พระคัมภีร์ฉบับอ่านง่ายใช้สรรพนามแทนผีเมื่อพูดกับพระเยซูว่า ข้า - เยชู ซึ่งทำให้ภาพที่ผู้อ่านได้รับนั้นแตกต่างจากฉบับ 1971 กล่าวคือ การเรียกตัวเองว่า ข้า ซึ่งเป็นคำสรรพนามที่ใช้ทั้งในอดีตจนถึงปัจจุบันนี้ เป็นคำที่ผู้พูดไม่แสดงความยำเกรงใด ๆ ต่อผู้ฟัง และรวมถึงการเรียกพระเยซูด้วย ชื่อ ไม่ใช่สรรพนามก็เป็นการแสดงความไม่เคารพยำเกรงด้วย จะเห็นได้ว่าในบริบทนี้พระเยซูกำลังไล่วิญญาณชั่วให้ออกจากร่างของมนุษย์ที่มันสิงอยู่ ซึ่งเราสามารถ

⁷⁰ วิไลวรรณ ชนิษฐานันท์, "ข้อสังเกตบางประการเกี่ยวกับการแสดงความสุภาพในภาษาไทยกรุงเทพฯ "ใน ภาษาไทยกับสังคมไทย รายงานการสัมมนาว่าด้วยภาษาไทยเนื่องในการเฉลิมฉลอง 700 ปี ลายชื่อไทย พ.ศ.2526. (กรุงเทพฯ:สำนักพิมพ์ประกายพรึก ,2526).

⁷¹ เรื่องเดียวกัน

เห็นได้ถึงสถานะและอำนาจที่พระเยซูมีมากกว่าผี ผู้วิจัยมีความเห็นว่าการใช้สรรพนาม ข้า – เยชูนี้ จึงเป็นการแสดงความหยาบข้าและการท้าทายอำนาจของผีต่อพระเยซูด้วย

พระเยซูกับคนป่วยและคนตาย

ในพระคัมภีร์ฉบับ 1971 เมื่อพระเยซูเป็นผู้พูด พระองค์ใช้สรรพนาม เรา กับคนทั่วไปเสมอ แต่มีข้อสังเกตว่า เมื่อพระเยซูพูดกับคนที่ป่วย หรือตาย ซึ่งเป็นพวกที่มีอำนาจต่ำกว่า เนื่องจากเป็นผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือจากพระองค์ พบว่า สรรพนามที่พระเยซูเรียกคนกลุ่มนี้คือ เจ้า ซึ่งเป็นคำที่ผู้ใหญ่ใช้เรียกผู้น้อย หรือใช้เรียก เมื่อผู้พูดให้ความกรุณาหรือเอ็นดูผู้ฟัง ในขณะที่พระองค์ใช้คำว่า ท่าน แทนพวกนักบวชหรือบาเรียน ผู้ที่มีความรู้ มีตำแหน่งต่าง ๆ ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่า การเรียกว่า ท่าน แสดงความยกย่องมากกว่า เจ้า ซึ่งอาจเป็นการตัดสินจากสถานะภาพในเรื่องตำแหน่งหน้าที่การงานของบุคคลเหล่านั้นนั่นเอง

ส่วนข้อมูลสรรพนามของพระคัมภีร์ฉบับอ่านง่ายนั้น พบว่า ส่วนใหญ่แล้วเมื่อเป็นการสนทนาของผู้ชายทั่วไปกับพระเยซู สรรพนามที่ใช้จะเป็น ผม กับ พระองค์ หรือ อาจารย์ เป็นการให้เกียรติกับพระเยซู ผู้หญิงใช้คำว่า ดิฉัน เมื่อพูดกับพระเยซู ในกรณีที่พระเยซูเป็นผู้พูด พระองค์จะใช้คำแทนตัวเองว่า เรา เสมอ เช่นเดียวกับฉบับปี 1971 แต่เรียกผู้อื่นว่า คุณ เมื่อเป็นผู้ชาย และ เธอ เมื่อเป็นผู้หญิงเสมอ

พระเยซู กับ ผี

มีข้อที่น่าสังเกต คือ เมื่อพระเยซูเป็นผู้พูดและพูดกับผีนั้น ขณะที่ฉบับปี ค.ศ.1971 พระเยซูเรียกผีว่า เจ้า ฉบับอ่านง่ายใช้คำว่า เอ็ง ซึ่งผู้วิจัยมีความเห็นว่าการใช้ เจ้า และ เอ็ง นั้น เป็นการแสดงว่าผู้ฟังอาจมีสถานะภาพเท่ากันหรือต่ำกว่าผู้พูด โดยที่ เจ้า เป็นคำที่แสดงยศสมัยโบราณ ซึ่งงานวิจัยเรื่อง บุรุษสรรพนามในภาษาไทย⁷² ได้พบว่าคำว่า เจ้า เป็นคำที่เริ่มใช้มาตั้งแต่ยุคสุโขทัยจนถึงสมัยรัตนโกสินทร์ในรัชกาลที่ 7 โดยเป็นคำบุรุษที่ 2 เอกพจน์ ที่ผู้ใหญ่ใช้เรียกผู้น้อยกว่า เช่น มารดา เรียกบุตร หรือ กษัตริย์เรียกข้าราชการบริวาร เป็นต้น ส่วนคำว่า เอ็ง พบว่าการใช้ในสมัยหลังจาก เจ้า คือ พบในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ ในสมัยรัชกาลที่ 1 เรื่อยมา โดยเป็นคำที่ผู้ใหญ่ใช้เรียกผู้น้อย เช่นเดียวกับ เจ้า แต่คำว่า เอ็ง มักใช้เมื่อผู้พูดมีอารมณ์โกรธด้วย⁷³ ซึ่งการใช้สรรพนามทั้งสองคำนี้สามารถทำให้เราเห็นถึงสถานะภาพที่ต่ำของพวกผีได้อย่างดี

⁷² วราภรณ์ แสงสด. บุรุษสรรพนามในภาษาไทย : การศึกษาเชิงประวัติ. (วิทยานิพนธ์ ปริญญาอักษรศาสตร์มหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 1989) . หน้า 58-59

⁷³ วราภรณ์ แสงสด. บุรุษสรรพนามในภาษาไทย : การศึกษาเชิงประวัติ. (วิทยานิพนธ์ ปริญญาอักษรศาสตร์มหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 1989) . หน้า 151

ปิลาตกับพระเยซู

คู่สนทนาอีกคู่ที่น่าสังเกต คือ ปิลาตกับพระเยซู ดังที่ได้กล่าวแล้วในตอนต้นของ บทที่ 3 ว่าบุคคลรอบข้างพระเยซูในพระคัมภีร์นั้นมีอยู่ 2 ประเภท คือ พวกที่เชื่อว่าพระองค์เป็นบุตรของพระเจ้าและให้ความเคารพนับถือ เช่น พวกสาวก ชาวบ้าน แม้กระทั่งมารเองก็เชื่อว่าพระองค์เป็นบุตรของพระเจ้าแม้ว่าจะเป็นศัตรูกับพระองค์ก็ตาม⁷⁴ ปิลาตซึ่งเป็นเจ้าเมืองก็จัดเป็นคนในกลุ่มที่ 2 ที่ไม่เชื่อว่าพระเยซูเป็นบุตรของพระเจ้า และได้จับพระเยซูมาเพื่อไต่สวน

สรรพนามที่ปิลาตใช้ในพระคัมภีร์ทั้งสองฉบับนี้ต่างกันมาก กล่าวคือ ฉบับปี ค.ศ.1971 ปิลาตเรียกพระเยซูว่า ท่าน วิไลวรรณ⁷⁵ ได้ให้ข้อสังเกตการใช้คำว่า ท่าน ไว้ ดังนี้

“คำว่า ท่าน เป็นคำแสดงการยกย่องผู้ฟังว่า เป็นผู้ที่มีฐานะสูงกว่าผู้พูดและฐานะนี้ มิใช่เกิดจากการยกย่องของผู้พูดเท่านั้น แต่เป็นฐานะที่ผู้ฟังมีอยู่ในสังคม “การใช้สรรพนาม ท่าน นี้ อาจมองได้ว่าเป็นเพราะปิลาตเป็นถึงเจ้าเมือง เป็นผู้ที่มีการศึกษาดีและมีสถานะภาพสูง การใช้คำสรรพนามของปิลาตก็น่าที่จะเป็นคำสุภาพด้วย การใช้สรรพนาม ท่าน นี้ เป็นคำที่เป็นภาษาเขียน ที่มีความเป็นทางการมากซึ่งเข้าใจได้ว่าเป็นการใช้สรรพนามให้สอดคล้องกับนโยบายในการแปลนั่นเอง

ในฉบับอ่านง่ายปิลาตเรียกพระเยซูว่า แก การใช้สรรพนาม แก ในฉบับนี้ เป็นการแสดงให้เห็นถึงทัศนคติที่ปิลาตมีต่อ พระเยซูซึ่งแตกต่างจากฉบับ1971 การใช้สรรพนาม แก ในที่นี้เป็นการดูถูกพระเยซู เพราะคำว่า แก ในปัจจุบันนับว่าไม่สุภาพและใช้เรียกคนที่เท่ากันหรือต่ำกว่าเท่านั้น เช่น เรียกเพื่อนสนิท หรือ คนที่มีสถานะต่ำกว่า อีกตัวอย่างหนึ่งที่คล้ายกันนี้ คือ เมื่อนักโทษสองคนถูกตรึงที่กางเขนพร้อมกับ พระเยซู คนแรกนั้นไม่เชื่อว่าพระองค์เป็นบุตรของพระเจ้า และดูถูกพระองค์โดยเรียกพระองค์ว่า แก ในขณะที่นักโทษคนที่สองซึ่งเชื่อและนับถือพระองค์เป็นพระบุตรของพระเจ้าเรียกพระองค์ว่า ท่าน เราสามารถเห็นทัศนคติที่ต่างกันของนักโทษทั้งสองได้ ดังนี้

“...ผู้ร้ายคนหนึ่งที่ถูกตรึงอยู่พูดเสียดสีว่า

“แก เป็นพระคริสต์ไม่ใช่หรือ ช่วยตัวเองและพวกเราด้วยสิ”

แต่ผู้ร้ายอีกคนหนึ่งห้ามเขาและพูดขึ้นว่า

⁷⁴ สมามคมพระคริสตธรรมไทย. พระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ ฉบับ1971. กรุงเทพฯ.1988

⁷⁵ วิไลวรรณ ชนิษฐานันท์, “ข้อสังเกตบางประการเกี่ยวกับการแสดงความสุภาพในภาษาไทยกรุงเทพฯ “ใน ภาษาไทยกับสังคมไทย รายงานการสัมมนาว่าด้วยภาษาไทยเนื่องในการเฉลิมฉลอง 700ปีลายสือ ไทยพ.ศ.2526 (กรุงเทพฯ:สำนักพิมพ์ประกายพรึก ,2526).

“แก ก็มีโทษถึงตายเหมือนกับเขา ... แกไม่กลัวพระเจ้าหรือยังงัย’ แล้วเขาก็พูดว่า “เยชู อย่าลืม ผม นะครับ เมื่อ ท่าน เข้าไปในแผ่นดินของ ท่าน” พระองค์จึงตอบว่า “เรา จะบอกให้รู้ว่า วันนี้ คุณ จะได้อยู่กับ เรา ในสวนสวรรค์อย่างแน่นอน”

ลูกา 23:39-42⁷⁶

การที่พระคัมภีร์ฉบับปี ค.ศ.1971 ใช้สรรพนามคำว่า ท่าน กับพระเยซูรวมถึง คำนามและกริยาที่ใช้กับพระองค์ก็เป็นคำราชาศัพท์นี่ก็เป็นการแปลให้สอดคล้องกับนโยบายในการแปลที่ตั้งไว้ จะเห็นได้ว่ามีความสม่ำเสมอในการใช้สรรพนาม ท่าน และคำราชาศัพท์ตลอดทั้งพระคัมภีร์เพื่อให้รูปแบบที่ได้มีความเป็นภาษาเขียนที่เป็นทางการนั่นเอง

ในฉบับอ่านง่ายขึ้น การเลือกใช้สรรพนามที่ผู้อื่นเรียกพระองค์นั้นต่างไป คือ นอกจากคำนามและกริยาต่าง ๆ ที่ใช้กับพระองค์จะไม่เป็นคำราชาศัพท์แล้ว การที่พระเยซูเรียกผู้อื่นว่า คุณ ยังมีนัยที่ว่า พระองค์แม้ว่าจะมีสถานะภาพเป็นพระเจ้า แต่ผู้แปลก็พยายามให้บทสนทนานั้นง่ายต่อความเข้าใจโดยยึดหลักที่ทำให้การสนทนาในพระคัมภีร์นี้เหมือนกับการสนทนาในชีวิตปัจจุบันมากที่สุด การให้พระเยซูเรียกผู้อื่นว่า คุณ ก็เป็นการแสดงว่าพระองค์ในสภาพที่เป็นมนุษย์คนหนึ่ง เช่นเดียวกับคนอื่น ๆ ซึ่งจะมีคนอยู่เพียงบางกลุ่มที่เชื่อว่าพระองค์เป็นบุตรของพระเจ้า ดังที่ได้กล่าวไปแล้ว ดังนั้นการใช้สรรพนาม คุณ ของพระเยซูจึงเป็นการให้เกียรติผู้ฟังด้วย แม้ว่าการใช้สรรพนาม คุณ นี้จะทำให้ผู้อ่านเห็นถึงการให้เกียรติผู้ฟังของพระเยซู แต่อย่างไรก็ตามสถานะของผู้อื่นก็ได้เทียบเท่าพระองค์ เนื่องจากพระเยซูก็ยังคงใช้สรรพนาม เรา ซึ่งแสดงสถานะที่สูงกว่าของพระองค์เสมอ

สรุป

จากข้อมูลการใช้สรรพนามในตารางบทที่ 1 พบว่า พระคัมภีร์ฉบับปี1971 มีการใช้สรรพนามที่บ่งถึงยุคสมัยอดีตและสรรพนามที่ใช้บ่งบอกสถานะที่สูงกว่าและต่ำกว่าชัดเจน เช่น คำว่า เรา ท่าน และ เจ้า การเลือกใช้สรรพนามของพระคัมภีร์ฉบับปี1971 บัจจุบันทางสังคมมีบทบาทน้อยกว่าบัจจุบันเรื่องพจน์และบุรุษ โดยสรรพนามที่ใช้จะเปลี่ยนไปเมื่อบุคคลนั้นเปลี่ยนจากผู้พูดบุรุษที่ 1 เป็นผู้ฟังบุรุษที่ 2 สรรพนามบุรุษที่ 1 ที่พบว่าใช้บ่อยครั้งที่สุด ได้แก่ เรา ข้าพเจ้า ข้าพระองค์ และบุรุษที่สอง ได้แก่ ท่าน เจ้า ซึ่งทั้งหมดนี้พบว่าสรรพนามที่ใช้มีการใช้ซ้ำมากกว่าในฉบับอ่านง่ายที่มีการเปลี่ยนไปตามบัจจุบันอื่น ๆ มากกว่า

⁷⁶ ศูนย์กลางการแปลโลก. 2544. พระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับอ่านเข้าใจง่ายภาคคำสัญญาใหม่: เชียงใหม่. หน้า184

ในฉบับอ่านง่ายพบว่า การใช้สรรพนามขึ้นอยู่กับปัจจัยเรื่องสถานะทางสังคมด้วย กล่าวคือ มีการใช้สรรพนามคำเรียกญาติทุกครั้งในกลุ่มคนที่มีความสัมพันธ์เป็นญาติกัน รวมถึงมีแนวโน้มในการใช้สรรพนามที่หลากหลาย โดยจะเปลี่ยนไปตามปัจจัยทางสังคมต่าง ๆ เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างคู่สนทนา ทักษะคนที่ผู้พูดต่อผู้ฟังว่าเป็นการเคารพ ยกย่องหรือดูถูกเหยียดหยาม สรรพนามที่ใช้ก็ต่างไป การใช้สรรพนามนี้มีลักษณะภาษาที่ใช้ในยุคสมัยปัจจุบัน เช่น ผม คุณ ดิฉัน ซึ่งสอดคล้องกับนโยบายการแปลที่ได้กำหนดเอาไว้

1.2 กลุ่มที่พระคัมภีร์สองฉบับใช้สรรพนามเหมือนกัน

จากการศึกษาพบว่า กลุ่มนี้มีคู่สนทนาอยู่เพียงจำนวนน้อยมากเมื่อเทียบกับกลุ่มที่ 1.1 คือ มีเพียง 8 คู่หรือคิดเป็น 14% ได้แก่

ผู้พูด	กับ	ผู้กับ	สรรพนามที่ใช้		
พระเยซู	กับ	คนตาย	เรา	-	เจ้า
พระเยซู	กับ	มารธา	เรา	-	เธอ
มาร	กับ	พระเยซู	เรา	-	ท่าน
เฮโรด	กับ	คนสนิท	เรา	-	-
กษัตริย์	กับ	ทาส	เรา	-	เจ้า
เศรษฐี	กับ	ผู้จัดการ	เรา	-	เจ้า
บ่าว	กับ	นายผู้ชาย		-	ท่าน
ชายจากบ้านธรรมศาลา	กับ	ไยรัส		-	ท่าน

จะสังเกตได้ว่าคู่สนทนาทั้ง 8 คู่นี้มีความสัมพันธ์ที่ไม่สมดุล⁷⁷ คือ เป็นความสัมพันธ์ที่เป็นเจ้านายกับลูกน้อง 4 คู่ ความสัมพันธ์ที่มีผู้หนึ่ง มีอิทธิฤทธิ์เหนือธรรมชาติ 3 คู่ และ คู่สุดท้ายที่เหลือ คือ ชายจากบ้านธรรมศาลากับไยรัส นั้น พระคัมภีร์มิได้บ่งชี้ว่าทั้งคู่มีสถานะภาพเป็นอย่างไร อย่างไรก็ตามพบว่า สรรพนามที่ใช้เหมือนกันคือ คำว่า เรา โดยผู้พูดทั้ง 7 คู่มีสถานะภาพสูงกว่าผู้ฟัง จะเห็นได้ว่า เฮโรด กษัตริย์ พระเยซู รวมถึงนายผู้ชายและเศรษฐีมีลักษณะที่เหมือนกันประการหนึ่ง คือ มียศและอำนาจซึ่งการใช้สรรพนาม เรา ในที่นี้มีความ

⁷⁷ กัลยา ดิงศภทิพย์ ม.ร.ว. และอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. 2529 .การใช้คำเรียกขานในภาษาไทย สมัยรัตนโกสินทร์. รายงานการวิจัยโครงการไทยศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หน้า 62-63

เหมาะสมเนื่องจากคำว่า **เรา** เป็นคำที่มีนัยที่ผู้พูดมีสถานะภาพเหนือกว่าผู้ฟัง⁷⁸ การใช้ **เรา** ของบุคคลเหล่านี้ ผู้แปลของพระคัมภีร์ทั้งสองฉบับ มีความเห็นร่วมกันในการใช้ **เรา** เพื่อเป็นการแสดงถึงสถานะที่สูงกว่าผู้ฟัง ซึ่งต่อจากนี้ผู้วิจัยจะได้วิเคราะห์การใช้ **เรา** ของพระเยซูด้วย ดังนี้

พระเยซูกับบุคคลต่าง ๆ

จากการศึกษาพบว่าพระเยซูใช้สรรพนามแทนตัวว่า **เรา** ในการพูดกับคนทุกคน เพื่อเป็นการแสดงว่าพระองค์เป็นผู้ที่มีสถานะเหนือกว่า ในแง่ที่พระองค์เป็นลูกของพระเจ้า แม้ว่า มีคนบางกลุ่มที่ไม่ยอมรับก็ตาม แต่ในกลุ่มนี้จะเห็นว่า ทั้งมาร มารธาและคนตาย ต่างก็เป็นคนที่มีความเชื่อว่าพระองค์เป็นลูกของพระเจ้าทั้งสิ้น ข้อที่น่าสังเกต คือ สรรพนามที่พระเยซูเรียกคนเหล่านี้ เช่น กับมารธา ซึ่งเป็นผู้หญิง สรรพนามที่ใช้ คือ **เธอ** ซึ่งปกติในฉบับอ่านง่ายพระเยซูจะเรียกผู้อื่นว่า **คุณ** และในฉบับปี 1971 จะเรียกว่า **เจ้าหรือท่าน** แต่ในที่นี้จะเห็นว่าเพศเป็นปัจจัยกำหนดการเปลี่ยนสรรพนามในพระคัมภีร์ทั้งสองฉบับ เพราะทั้งคำว่า **คุณ** และ **เจ้า** หรือ **ท่าน** เป็นคำสรรพนามกลาง ๆ ที่มีได้ระบุเพศใดเพศหนึ่งเหมือนคำว่า **เธอ**

พระเยซูกับคนตาย

ในขณะที่พระคัมภีร์ทั้งสองฉบับ พระเยซูเรียกคนตายว่า **เจ้า** ซึ่งคำว่า **เจ้า** นี้ น่าสังเกตว่าแม้ว่าจะเป็คำที่มักใช้ในยุคอดีต แต่ต่างกับคำว่า **ท่าน** เนื่องจากคำว่า **ท่าน** นั้นจะใช้เมื่อผู้พูดยกย่องผู้ฟัง⁷⁹ ในขณะที่คำว่า **เจ้า** มักใช้เมื่อผู้ฟังมีฐานะต่ำกว่า⁸⁰ หรือใช้เมื่อผู้พูดซึ่งมีสถานะหรือวัยที่มากกว่าให้ความเอ็นดูผู้ฟัง ในที่นี้พระคัมภีร์ทั้งสองฉบับใช้ **เจ้า** กับคนตาย จึงอาจกล่าวได้ว่าเป็นเพราะคนที่ตายแล้วมีสถานะและอำนาจที่ต่ำกว่าพระเยซู ในแง่ที่คนตายมีสถานะเป็นวิญญาณที่ไม่มีอำนาจ ช่วยเหลือตนเองไม่ได้แล้ว หรือเป็นการแสดงความเมตตา เอ็นดูของพระเยซูที่มีต่อคนตาย ซึ่งใช้ในบริบทที่พระองค์เกิดความเมตตาและช่วยชุบชีวิตคนตายให้ฟื้น ผู้วิจัยเห็นว่าการใช้สรรพนาม **เจ้า** ในที่นี้จึงเหมาะสมเพราะแสดงสถานะและทัศนคติของผู้พูดได้อย่างชัดเจน

⁷⁸ Angkab, Palakornkul.1972. อ่างในอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. ภาษาศาสตร์สังคม. โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ. 2533 หน้า 55

⁷⁹ วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์, "ข้อสังเกตบางประการเกี่ยวกับการแสดงความสุภาพในภาษาไทยกรุงเทพฯ "ใน ภาษาไทยกับสังคมไทย รายงานการสัมมนาว่าด้วยภาษาไทยเนื่องในการเฉลิมฉลอง 700 ปีลายสื่อไทย พ.ศ.2526 (กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ประกายพริก ,2526). หน้า 348

⁸⁰ วราภรณ์ แสงสด. บุรุษสรรพนามในภาษาไทย : การศึกษาเชิงประวัติ. (วิทยานิพนธ์ ปริญญาอักษรศาสตร์มหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 1989) . หน้า 59.

พระเยซูกับมาร

เมื่อพิจารณาสรรพนามที่มารใช้กับพระเยซู พบว่า พระคัมภีร์ทั้งสองฉบับใช้คำว่า เรา แทนมารและมารเรียกพระเยซูว่า ท่าน ในที่นี้มีความหมายที่น่าสังเกต เพราะในพระคัมภีร์ฉบับอ่านง่าย มีบุคคลเพียงสองกลุ่มที่ใช้สรรพนาม เรา เมื่อพูดกับพระเยซู กล่าวคือ มีเพียง กษัตริย์ และมารเท่านั้น ซึ่งการใช้สรรพนาม เรา ของกษัตริย์ก็เหมาะสมเนื่องจาก คำว่า เรา เป็นสรรพนามที่กษัตริย์มักใช้เรียกแทนตนเองและมีนัยที่ผู้พูดมีสถานะสูง แต่การใช้ เรา ของมารในที่นี้เป็นการแสดงอำนาจของตนต่อพระเยซู เห็นได้จากบริบทที่มารพยายามล่อลวงพระองค์ ดังนี้

“มารได้ทำทนายกับพระองค์ว่า ‘ถ้าเป็นลูกของพระเจ้า ก็สั่งหินก้อนนี้ให้กลายเป็นขนมปังสิ’ แล้วมารร้ายก็นำพระเยซูขึ้นไปบนที่สูง แล้วแสดงแผ่นดินทั้งหมดในโลกให้พระองค์เห็นในชั่วพริบตาเดียว มันพูดว่า ‘เราจะยกอำนาจและความรุ่งเรืองทั้งหมดนี้ให้ เพราะมันเป็นของเรา....ถ้าท่านกราบไหว้บูชาเรา...’ ลูกา4:3-7⁸¹

จะเห็นได้ว่า แม้จะใช้สรรพนาม ท่าน เรียกพระเยซูเป็นการยกย่องก็เป็นเพราะมารนั้นรู้ว่า พระองค์ เป็นบุตรของพระเจ้า ซึ่งเมื่อผู้แปลทั้งสองคนสะดุดสติใจใช้ เรา เรียกแทนมารแล้วก็ทำให้เห็นถึงการที่มารพยายามแสดงสถานะที่สูงของตนเองได้อย่างชัดเจน

เฮโรด กษัตริย์ เจ้านายผู้ชาย และเศรษฐี

แม้ว่าเป็นบุคคลเหล่านี้จะเป็นคนธรรมดาไม่มีอิทธิฤทธิ์ แต่ก็มีความสถานะภาพที่สูงกว่าผู้ฟังที่เป็นลูกน้อง คนรับใช้ เพราะมีตำแหน่งและฐานะทางเศรษฐกิจที่สูงกว่า การใช้สรรพนาม เรา ของคนเหล่านี้จึงเป็นการย้ำให้เห็นถึงสถานะภาพที่เหนือกว่าของผู้พูด เห็นได้ว่าผู้พูดใช้สรรพนามเรียกผู้ฟังว่า เจ้า ไม่ใช่ ท่าน หรือ คุณ ซึ่งสอดคล้องกับความคิดที่ว่าคำว่า คุณ และท่าน เป็นคำที่ใช้เมื่อผู้พูดใช้เมื่อยกย่องผู้ฟังหรือเมื่อผู้ฟังมีสถานะภาพเท่าเทียมกับผู้พูด⁸² การที่กษัตริย์พูดกับคนสนิทหรือทาส หรือการที่นายพูดกับบ่าว ก็ไม่จำเป็นต้องใช้คำว่า คุณ หรือท่านเพื่อยกย่องแต่อย่างใด

⁸¹ ศูนย์กลางการแปลโลก. 2544. พระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับอ่านเข้าใจง่ายภาคคำสัญญาใหม่: เชียงใหม่ หน้า131

⁸² วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์, “ข้อสังเกตบางประการเกี่ยวกับการแสดงความสุภาพในภาษาไทยกรุงเทพฯ ในภาษาไทยกับสังคมไทย รายงานการสัมมนาว่าด้วยภาษาไทยเนื่องในการเฉลิมฉลอง 700ปีลายสือไทย พ.ศ.2526 (กรุงเทพฯ:สำนักพิมพ์ประกายพรึก .2526).หน้า 348

ชายจากบ้านนายธรรมศาลากับไยรัส

พระคัมภีร์ทั้งสองฉบับมีการใช้สรรพนามสำหรับชายจากบ้านนายธรรมศาลากับไยรัสเหมือนกัน คือ การที่ผู้ชายคนนี้ซึ่งเป็นชาวบ้านธรรมดาเรียก ไยรัสว่า ท่าน แม้ว่าพระคัมภีร์ไม่ได้อธิบายชัดเจนว่า ไยรัสเป็นใครแต่อาจสันนิษฐานได้ว่า อาจเป็นผู้ที่มีฐานะทางสังคมสูงกว่าผู้ชายคนนี้เนื่องจากการใช้สรรพนามที่ยกย่องของพระคัมภีร์ทั้งสองฉบับ

สรุป

การศึกษาการใช้สรรพนามในตารางที่ 1 ซึ่งทั้งผู้พูดและผู้ฟังเป็นเอกพจน์ทั้งคู่ พบว่าในพระคัมภีร์ฉบับปี 1971 ปัจจัยเรื่องบุรุษมีอิทธิพลต่อการใช้สรรพนามมากที่สุด กล่าวคือ การเลือกใช้สรรพนามนั้นจะกำหนดด้วยการเป็นผู้พูดหรือผู้ฟัง สรรพนามที่ใช้เป็นภาษาทางการ และใช้ในยุคอดีต เช่น ข้าพเจ้า ท่าน มีจำนวนสรรพนามที่ใช้มีจำนวนน้อย คือ มีการใช้ซ้ำมากกว่าในพระคัมภีร์ฉบับอ่านง่ายซึ่งมีแนวโน้มที่ตรงกันข้าม คือ ใช้สรรพนามในยุคสมัยปัจจุบัน และมีความหลากหลายของสรรพนามมากกว่า โดยขึ้นอยู่กับปัจจัยทางสังคมต่าง ๆ เป็นหลัก เช่น ความเป็นญาติ ทศนคติ และสถานะภาพทางสังคมของคู่สนทนา เป็นต้น ซึ่งพบว่าการใช้สรรพนามที่แตกต่างกันนี้เป็นผลสืบเนื่องมาจากการที่ผู้แปลมีนโยบายการแปลที่ต่างกันนั่นเอง

ตารางที่ 2 บุรุษที่ 1 เอกพจน์ – บุรุษที่ 2 พหูพจน์

ผู้ส่งสาร-ผู้รับสาร	เพศ	สถานการณ์		พระคัมภีร์ฉบับ ปี ค.ศ.1971		พระคัมภีร์ฉบับอ่านง่าย		หมายเหตุ			
		สถานะและ ความสัมพันธ์	กาลเทศะ	ผู้พูด	ผู้ฟัง	ผู้พูด	ผู้ฟัง	1	2	3	4
1. ทูตสวรรค์-คนเลี้ยง แกะ	ช-ช	ทูต-มนุษย์	ในทุ่ง กลาง คืน	เรา	ท่านทั้งหลาย	เรา	เจ้า			+	
2. คนเลี้ยงแกะ-คน เลี้ยงแกะ	ช-ช	มนุษย์-มนุษย์	ในทุ่ง กลาง คืน	เรา	-	พวกเรา	-		+		
3. ยอห์น-ประชาชน	ช-ช/ญ	มนุษย์-มนุษย์	พิธีบัพติศมา ที่สาธารณะ	เรา	เจ้าทั้งหลาย	ผม	พวกคุณ	+			
4. พระเยซู-ประชาชน	ช-ช/ญ	พระเยซู-มนุษย์	ในวิหาร เทศนา	เรา	ท่านทั้งหลาย	เรา	พวกคุณ			+	
5. พระเยซู-ประชาชน	ช-ช/ญ	พระเยซู-มนุษย์	ในวิหาร เทศนา	เรา	เจ้า	เรา	คุณ			+	
6. พระเยซู-นักบวช	ช-ช	พระเยซู-มนุษย์	ในบ้าน งาน เลี้ยง	เรา	-	เรา	-				+
7. พระเยซู-ศิษย์	ช-ช	พระเยซู-มนุษย์	ที่สาธารณะ	เรา	ท่าน-เจ้า	เรา	พวกคุณ			+	

ผู้ส่งสาร-ผู้รับสาร	เพศ	สถานการณ์		พระคัมภีร์ฉบับ ปี ค.ศ.1971		พระคัมภีร์ฉบับอ่านง่าย		หมายเหตุ			
		สถานะและ ความสัมพันธ์	กาลเทศะ	ผู้พูด	ผู้ฟัง	ผู้พูด	ผู้ฟัง	1	2	3	4
8. พระเยซู-ศิษย์	ช-ช	พระเยซู-มนุษย์	ลำพัง	เรา	ท่าน	เรา	คุณ			+	
9. พระเยซู-ศิษย์	ช-ช	พระเยซู-มนุษย์	เทศนา	-	ท่านทั้งหลาย	-	พวกคุณ			+	
10. พระเยซู-ศิษย์	ช-ช	พระเยซู-มนุษย์	ในเรือ	-	เจ้า	-	พวกคุณ			+	
11. พระเยซู-ศิษย์	ช-ช	พระเยซู-มนุษย์	ลำพัง	เรา	พวกท่าน	เรา	พวกคุณ			+	
12. พระเจ้า-สาวกของ พระเยซู	ช-ช	พระเจ้า-มนุษย์	บนเขา ลำพัง	เรา	-	เรา	-				+
13. พระเยซู-ชาวบ้าน	ช-ช/ญ	พระเยซู-มนุษย์	ที่สาธารณะ	เรา	ท่าน	เรา	คุณ			+	
14. พระเยซู-ฟาริสี	ช-ช	พระเยซู-มนุษย์	ในบ้าน	เรา	เจ้า	เรา	คุณ			+	
15. พระเยซู-ประชาชน	ช-ช/ญ	พระเยซู-มนุษย์	เทศนา	เรา	ท่าน/เจ้าทั้ง หลาย	เรา	คุณ			+	
16. หญิงชาวบ้าน- เพื่อนบ้าน	ญ-ช/ญ	มนุษย์-มนุษย์	ที่บ้าน	ข้าพเจ้า	-	ฉัน	-		+		
17. ชายชาวบ้าน-เพื่อน บ้าน	ช-ช/ญ	มนุษย์-มนุษย์	ที่บ้าน	ข้าพเจ้า	-	ฉัน	-		+		

ผู้ส่งสาร-ผู้รับสาร	เพศ	สถานการณื		พระคัมภีร์ฉบับ ปี ค.ศ.1971		พระคัมภีร์ฉบับอานงาย		หมายเหตุ			
		สถานะและ ความสัมพันธ์	กาลเทศะ	ผู้พูด	ผู้ฟัง	ผู้พูด	ผู้ฟัง	1	2	3	4
18.พระเยซู-ชาวบ้าน	ช-ช/ญ	พระเยซู-มนุษย์	บริเวณวิหาร	เรา	เจ้าทั้งหลาย	เรา	พวกเจ้า			+	
19.พระเยซู-มหา ปุโรหิต	ช-ช	พระเยซู-มนุษย์	วิหาร เทคนา	เรา	ท่านทั้งหลาย	เรา	คุณ			+	
20.พระเยซู-เปโตรและ ยอห์น	ช-ช	พระเยซู-มนุษย์	ลำพัง	เรา	พวกท่าน	เรา	พวกคุณ			+	
22.พระเยซู-พวกผู้นำ อาวูโส หัวหน้านักบวช และธรรมจารย์	ช-ช	พระเยซู-มนุษย์	ในศาล	เรา	ท่าน	เรา	คุณ			+	
23.ปีลาต-มหาปุโรหิต พวกขุนนางและประชา ชน	ช-ช	มนุษย์-มนุษย์	ที่ประชุม	เรา	ท่านทั้งหลาย	เรา	พวกคุณ			+	
24.พระเยซู-ทหาร หัว หน้านักบวช พวกผู้นำ ที่เป็นผู้ใหญ่	ช-ช	พระเยซู-มนุษย์	การจับกุม	เรา	ท่านทั้งหลาย	เรา	พวกคุณ			+	

2. การวิเคราะห์การใช้สรรพนามตารางที่ 2

จากข้อมูลการใช้สรรพนามในตารางที่ 2 พบว่า ในคู่สนทนาทั้งหมดจำนวน 23 คู่จากพระคัมภีร์ทั้งสองฉบับนั้น ส่วนใหญ่มีการใช้สรรพนามในแตกต่างกัน โดยที่คู่สนทนาทั้งหมดมีความสัมพันธ์ที่เกี่ยวข้องกันทางสถานะทางสังคมเท่านั้น ไม่พบคู่สนทนาที่มีความสัมพันธ์อันเครือญาติแต่อย่างใด อย่างไรก็ตามผู้วิจัยได้แบ่งการใช้สรรพนามในตารางที่ 2 นี้เป็นสองหัวข้อเช่นเดียวกับในส่วนวิเคราะห์ตารางที่ 1 ที่ผ่านมา ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 กลุ่มที่มีการใช้สรรพนามที่ต่างกันระหว่างพระคัมภีร์ทั้งสองฉบับ

คู่สนทนาในหัวข้อนี้แบ่งได้เป็น 3 กลุ่มย่อย ได้แก่

กลุ่มที่สรรพนามต่างกันทั้งผู้พูดและผู้ฟัง มีเพียง 1 คู่ คิดเป็น 4.35% ได้แก่

คู่ที่	ผู้พูด	กับ	ผู้ฟัง
1	ยอห์น	กับ	ประชาชน

กลุ่มที่สรรพนามต่างกันเฉพาะผู้พูด มี 3 คู่ คิดเป็น 13.04% ได้แก่

คู่ที่	ผู้พูด	กับ	ผู้ฟัง
1	คนเลี้ยงแกะ	กับ	คนเลี้ยงแกะ
2	หญิงชาวบ้าน	กับ	เพื่อนบ้าน
3	ชายชาวบ้าน	กับ	เพื่อนบ้าน

กลุ่มที่สรรพนามต่างกันเฉพาะผู้ฟัง มี 17 คู่ หรือ 73.9% ได้แก่

คู่ที่	ผู้พูด	กับ	ผู้ฟัง
1 +	พระเยซู	กับ	ประชาชน
2 +	พระเยซู	กับ	ลูกศิษย์
3	พระเยซู	กับ	ลูกศิษย์ของยอห์น
4 +	พระเยซู	กับ	ชาวบ้าน
5	พระเยซู	กับ	ฟาริสี
6	พระเยซู	กับ	สาวกและประชาชน
7	พระเยซู	กับ	มหาปุโรหิต
8	พระเยซู	กับ	เปโตรและยอห์น

คู่ที่	ผู้พูด	กับ	ผู้ฟัง
9	พระเยซู	กับ	ทหาร หัวหน้านักบวช พวกผู้นำอาวูโล
10	พระเยซู	กับ	พวกผู้นำอาวูโล หัวหน้านักบวชและธรรมาจารย์
11	ปีลาต	กับ	มหาปุโรหิต พวกขุนนางและประชาชน

หมายเหตุ เครื่องหมาย + หมายถึง คู่สนทนาที่มีการสนทนาเกิดขึ้นซ้ำกัน 3 ครั้ง ดังนั้นเมื่อรวมจำนวนที่ซ้ำจะได้ทั้งหมด 17 คู่

จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นว่า เราสามารถแบ่งความสัมพันธ์ของคู่สนทนาส่วนใหญ่ได้เป็น คู่สนทนาที่มีความสัมพันธ์ที่มีความสัมพันธ์แบบไม่สมมูล⁸³ โดยเป็นความสัมพันธ์ที่ต่างกันตามสถานะทางสังคม ทั้งสิ้น คือ คู่สนทนามีความสัมพันธ์กันโดยฐานะทางสังคม ตำแหน่งการงาน และความเป็นเพื่อน รวมถึงความสัมพันธ์ที่มีฝ่ายหนึ่งมีอิทธิฤทธิ์เหนือธรรมชาติด้วย ซึ่งผู้วิจัยจะได้แบ่งเป็น 2 กลุ่มย่อย คือ กลุ่มที่ 1 เป็นบุคคลที่มีสถานะทางสังคมเท่ากันทั้งหมดยกเว้นกรณีของปีลาตและมหาปุโรหิตที่ปีลาตมีสถานะสูงกว่าเนื่องจากมีตำแหน่งสูงกว่ากลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มที่มีคู่สนทนาฝ่ายหนึ่งมีอิทธิฤทธิ์ซึ่งการมีอิทธิฤทธิ์เหนือกว่านี้เป็นสถานะที่สูงกว่าโดยพิจารณาจากชาติกำเนิด เช่น การเป็นพระเจ้า พระเยซูหรือทูตสวรรค์ซึ่งต่างจากการมีตำแหน่งการงานสูงกว่า ความแตกต่างนี้จะเห็นได้ชัดเจนจากการใช้คำราชาศัพท์เสมอ เช่น พระเจ้า หรือการใช้คำว่า เรา ของพระเยซูและทูตสวรรค์ในพระคัมภีร์ทั้งสองฉบับ ดังจะอธิบายในกลุ่มที่ 2 ต่อไป

⁸³ กัลยา ดิงศกัทธิย์ ม.ร.ว. และอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. 2529 .การใช้คำเรียกขานในภาษาไทย สมัยรัตนโกสินทร์. รายงานการวิจัยโครงการไทยศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยหน้า62-63

กลุ่มที่ 1 มีคู่สนทนาดังนี้

คู่ที่	ผู้พูด	กับ	ผู้ฟัง
1	ชายชาวบ้าน	กับ	เพื่อนบ้าน
2	คนเลี้ยงแกะ	กับ	คนเลี้ยงแกะ
3	บิลาต	กับ	มหาบุโรหิต พวกขุนนาง และประชาชน
4	หญิงชาวบ้าน	กับ	เพื่อนบ้าน

ชายและหญิงชาวบ้านกับเพื่อนบ้าน

พระคัมภีร์ฉบับปี 1971 ใช้สรรพนามแทน ชายและหญิงชาวบ้านเหมือนกัน คือ **ข้าพเจ้า** จะเห็นว่าการใช้ **ข้าพเจ้า** เป็นภาษาเขียนที่เป็นทางการ เนื่องจากคำว่า **ข้าพเจ้า** เป็นคำสรรพนามที่สุภาพและทั้งยังเป็นคำที่ใช้โดยพระมหากษัตริย์ได้ด้วย⁸⁴ เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ของคู่สนทนาและกาลเทศะ คือ เป็นเพื่อนบ้านกันและสนทนากันในบ้าน แล้วจะเห็นได้ว่าการใช้ **ข้าพเจ้า** ของผู้พูดทั้งสองที่ใช้เพื่อพูดกับเพื่อนบ้านนี้ทำให้การสนทนามีความสุภาพมากและเป็นทางการขึ้น ซึ่งเป็นความพยายามของคณะผู้แปลที่ทำตามนโยบายการแปลที่ตั้งไว้ เนื่องจากการเรียกตัวเองว่า **ข้าพเจ้า** นอกจากจะให้ความเป็นทางการแล้ว ยังเป็นคำสรรพนามที่ใช้ในยุคอดีตซึ่งใช้กันมาตั้งแต่สมัยสุโขทัย⁸⁵

พระคัมภีร์ฉบับอ่านง่าย ใช้สรรพนามแทนทั้งคู่ว่า **ฉัน** หากพิจารณาสรรพนามที่ใช้สำหรับผู้พูดบุรุษที่ 1 เอกพจน์ส่วนใหญ่ในพระคัมภีร์ฉบับนี้จะได้แก่ **ผม** หรือ **ดิฉัน** เป็นส่วนใหญ่ ในที่นี้จึงน่าสังเกตว่า ชายชาวบ้าน มิได้ใช้ **ผม** และหญิงชาวบ้านก็มิได้ใช้ **ดิฉัน** แต่ทั้งคู่ใช้ **ฉัน** เหมือนกัน ผู้วิจัยมีความเห็นว่า เหตุผลประการหนึ่งที่คณะผู้แปลได้ตัดสินใจเลือกคำว่า **ฉัน** เพราะ เป็นคำที่เป็นทางการน้อยกว่ามาก ดังที่ปรากฏในงานวิจัยเรื่อง บุรุษสรรพนาม⁸⁶ ว่า **ฉัน** เป็นคำสรรพนามที่ใช้ระหว่างเพื่อนหรือคนที่เสมอกัน ซึ่งเมื่อดูกาลเทศะซึ่งไม่เป็นทางการและความสัมพันธ์ของคู่สนทนาจึงเป็นแบบไม่ทางการแล้ว ผู้วิจัยเห็นว่าการใช้ **ฉัน** ในที่นี้เหมาะสมกว่า **ผม** หรือ **ดิฉัน** อย่างยิ่ง อย่างไรก็ตามการเปลี่ยนจากสรรพนาม **ข้าพเจ้า** เป็น **ฉัน** ในข้อนี้เป็น

⁸⁴ วราภรณ์ แสงสด. บุรุษสรรพนามในภาษาไทย : การศึกษาเชิงประวัติ. (วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 1989) หน้า 40

⁸⁵ เรื่องเดียวกัน

⁸⁶ เรื่องเดียวกัน หน้า 65

ความพยายามของคณะผู้แปลที่จะทำให้ความเป็นทางการในการสนทนาลดลงซึ่งก็สอดคล้องกับนโยบายการแปลที่กำหนดไว้นั่นเอง

คนเลี้ยงแกะ กับ คนเลี้ยงแกะ

พระคัมภีร์ฉบับปี 1971 ใช้สรรพนามคนเลี้ยงแกะว่า เรา ขณะที่พระคัมภีร์ฉบับอ่านง่ายใช้คำว่า พวกเขา ซึ่งน่าสังเกตว่า เมื่อผู้พูดพูดแทนคนมากกว่าหนึ่งคนพระคัมภีร์ฉบับอ่านง่ายจะมีการทำให้สรรพนามเป็นพหูพจน์โดยเติมคำว่า พวก ไว้ด้านหน้า เช่น พวกผม พวกเขา เป็นต้น

ปิลาต กับ มหาปุโรหิต พวกขุนนางและประชาชน

พระคัมภีร์ฉบับปี 1971 ใช้สรรพนาม เรา แทนปิลาตซึ่งมีตำแหน่งเป็นเจ้าเมือง เช่นเดียวกับฉบับอ่านง่าย ซึ่งมีความเหมาะสมเนื่องจากสถานะของปิลาตนั้นสูงกว่าผู้ฟัง การแสดงอำนาจและสถานะที่สูงกว่านี้โดยการให้สรรพนาม เรา ก็มีความเหมาะสม ดังที่งานวิจัยได้ระบุว่าเรา นี้เป็นคำที่ผู้ใหญ่ใช้พูดกับผู้น้อย เช่น กษัตริย์พูดกับข้าราชการ⁸⁷ ซึ่งก็เปรียบได้กับฐานะของปิลาตกับมหาปุโรหิต พวกขุนนางและประชาชนในที่นี้นั่นเอง ส่วนที่ต่างกัน คือ สรรพนามของผู้ฟังในที่นี้มีคนถึง 3 กลุ่มด้วยกัน ซึ่งในพระคัมภีร์ฉบับปี ค.ศ.1971 ใช้คำว่า ท่านทั้งหลาย ซึ่งการเติมคำว่า ทั้งหมด ทำยคำว่า ท่าน เป็นการทำให้เป็นพหูพจน์⁸⁸ เช่นเดียวกับคำว่า พวก ในพระคัมภีร์ฉบับนี้พบว่า มีการใช้ พวกท่าน ในบางครั้ง การใช้ ท่านทั้งหลาย นี้แสดงความสุภาพและการยกย่องที่ปิลาตให้กับมหาปุโรหิต พวกขุนนางและประชาชน ซึ่งเหมือนกับในพระคัมภีร์ฉบับอ่านง่าย ที่แม้ว่าใช้สรรพนามคำว่า พวกคุณ ที่เป็นคำสมัยปัจจุบันมากกว่า แต่ก็เหมือนกันในแง่ การเติมคำว่า พวก นำหน้าคำว่า คุณ เพื่อให้เป็นพหูพจน์

จึงกล่าวได้ว่าการใช้สรรพนาม ท่านทั้งหลาย และ พวกคุณ ต่างกันเพียงในแง่ของยุคสมัยที่ต่างกันเท่านั้นซึ่งก็เป็นผลมาจากนโยบายการแปลที่ต่างกัันนั่นเอง

⁸⁷ วราภรณ์ แสงสด. บรูซสรรพนามในภาษาไทย : การศึกษาเชิงประวัติ. (วิทยานิพนธ์ ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 1989) หน้า 126-127

⁸⁸ เรื่องเดียวกัน หน้า 88

กลุ่มที่ 2 กลุ่มที่มีคู่สนทนาฝ่ายหนึ่งมีอิทธิฤทธิ์เหนือธรรมชาติ ได้แก่

คู่ที่	ผู้พูด	กับ	ผู้ฟัง
1	ทนต์สวรรค์	กับ	คนเลี้ยงแกะ
2	พระเยซู	กับ	ประชาชน
3	พระเยซู	กับ	ลูกศิษย์
4	พระเยซู	กับ	ลูกศิษย์ของยอห์น
5	พระเยซู	กับ	ชาวบ้าน
6	พระเยซู	กับ	ฟาริสี
7	พระเยซู	กับ	สาวกและประชาชน
8	พระเยซู	กับ	มหาปุโรหิต
9	พระเยซู	กับ	เปโตรและยอห์น
10	พระเยซู	กับ	ทหาร หัวหน้านักบวช พวก ผู้นำอาวูไล
12	พระเยซู	กับ	พวกผู้นำอาวูไล หัวหน้านัก บวชและธรรมาจารย์

พระเยซู กับ บุคคลต่าง ๆ

ในข้อนี้ ผู้วิจัยได้ตั้งข้อสังเกตว่ามีบุคคลอยู่สองระดับที่สนทนากับพระเยซู คือ บุคคลที่มีสถานะสูงเนื่องจากตำแหน่ง ฐานะ กับ คนธรรมดาที่ไม่มียศ ตำแหน่ง ซึ่งพบว่า การใช้สรรพนามระหว่างสองกลุ่มนี้ก็แตกต่างกันด้วย ผู้วิจัยจะขอกล่าวถึง สรรพนามที่พระเยซูใช้กับบุคคลกลุ่มที่มีสถานะสูงกว่าอีกกลุ่มก่อน ได้แก่ พวกธรรมาจารย์ ผู้นำอาวูไล นักบวชฟาริสี และมหาปุโรหิต พบว่า ในพระคัมภีร์ฉบับปี 1971พระเยซูใช้สรรพนามเรียกแทนกลุ่มนี้ว่า ท่าน และท่านทั้งหลายมีเพียง 1 ครั้งที่พระเยซูเรียกพวกฟาริสีว่า เจ้าในบ้านของพวกฟาริสีเมื่อพระองค์สั่งสอน

ส่วนในพระคัมภีร์ฉบับอ่านง่ายพบว่ามีการใช้คำว่า คุณ และ พวกคุณ เสมอ ซึ่งการเรียกผู้ฟังในกลุ่มนี้ว่า คุณ นับว่าเป็นการที่พระเยซูเองให้เกียรติ อันเนื่องมาจากตำแหน่งหน้าที่การงานในสังคม ซึ่งนับว่าการเป็นนักบวช เป็นธรรมาจารย์นี้ต้องเป็นผู้มีความรู้สูง

เห็นได้ว่าในพระคัมภีร์ทั้งสองฉบับต่างก็แสดงให้เห็นว่า พระองค์เองให้เกียรติกับคนกลุ่มนี้ด้วยการใช้สรรพนามท่าน และคุณนั่นเอง

ส่วนคนอีกกลุ่มหนึ่งที่มีสถานะต่ำกว่า ได้แก่ สาวกหรือลูกศิษย์และประชาชนพบว่า พระคัมภีร์ฉบับปี ค.ศ.1971 ใช้สรรพนาม ท่าน หรือ ท่านทั้งหลาย และ เจ้า หรือ เจ้าทั้งหลาย เสมอ โดยที่ไม่มีเกณฑ์ที่กำหนดตายตัวในการใช้แต่ละครั้ง การใช้สรรพนามที่เหมือนกันสำหรับ ทั้งสาวกและประชาชนในข้อนี้แสดงให้เห็นว่า สถานะของทั้งสองกลุ่มนี้เท่ากันไม่มีใครมีอำนาจเหนืออีกฝ่าย ส่วนในพระคัมภีร์ฉบับอ่านง่าย พบว่า ใช้คำว่า คุณ และ พวกคุณ เกือบจะทุกครั้ง ซึ่งก็เช่นเดียวกับในข้อที่ผ่านมา การใช้ คุณ และ พวกคุณเป็นคำสรรพนามที่ใช้ในปัจจุบันมากกว่าท่านหรือเจ้า และผู้พูดให้ความสุภาพ ยกย่องผู้ฟัง เมื่อใช้คำว่า คุณ แต่พบว่ามี 1 ครั้งที่พระคัมภีร์ฉบับอ่านง่ายใช้คำว่า พวกเจ้า เมื่อพระเยซูพูดกับชาวบ้านที่บริเวณวิหาร

เมื่อพิจารณาในบทสนทนาในตอนนี้ จะเห็นว่าพระคัมภีร์ฉบับปี1971เองก็ใช้คำว่า เจ้าทั้งหลาย กาลเทศะในตอนนี้ คือ เมื่อพระเยซูโกรธชาวบ้านที่ทำบริเวณวิหารเป็นตลาดขายของ พระองค์ต่อว่าและสั่งสอนชาวบ้านผู้วิจยเห็นว่า การที่คณะผู้แปลฉบับอ่านง่ายเลือกใช้คำว่า พวกเจ้า ในที่นี้เพื่อให้สอดคล้องกับบริบทที่พระเยซูกำลังโกรธจึงใช้คำที่มีนัยใช้เรียกผู้ที่ต่ำกว่าคำว่า คุณ หรือ พวกคุณที่พระองค์ใช้เรียกชาวบ้านในอารมณ์ปรกติ

ทูตสวรรค์ กับ คนเลี้ยงแกะ

ในข้อนี้พบว่า พระคัมภีร์ฉบับปี 1971 ทูตสวรรค์ใช้สรรพนามแทนตัวว่า เรา เหมือนกับฉบับอ่านง่าย แต่เรียกคนเลี้ยงแกะว่า ท่านทั้งหลาย ซึ่งเป็นสรรพนามบุรุษที่ 2 ที่ทำให้การสื่อสารเป็นทางการมากขึ้นซึ่งก็สอดคล้องกับรูปแบบการแปลโดยรวม

ส่วนในฉบับอ่านง่ายเรียกคนเลี้ยงแกะว่า เจ้า ในข้อนี้ผู้วิจยได้ตั้งข้อสังเกตว่าควรจะใช้คำว่า คุณ แทน เจ้า เนื่องจากแนวโน้มของสรรพนามทั้งหมดของฉบับอ่านง่ายนั้นพยายามให้เป็นภาษาพูดที่ไม่เป็นทางการ รวมถึงพยายามให้เป็นสรรพนามที่ใช้ในยุคปัจจุบันด้วยซึ่งการใช้ เจ้า ซึ่งเป็นคำสรรพนามที่มีน้ำเสียงเป็นภาษาเขียน และใช้ในยุคอดีตทำให้ไม่สอดคล้องกับรูปแบบการแปลโดยรวม

2.2 กลุ่มที่มีการใช้สรรพนามที่เหมือนกันระหว่างพระคัมภีร์ทั้งสองฉบับ

สองฉบับ

คู่ที่	ผู้พูด	กับ	ผู้ฟัง
1	พระเยซู	กับ	นักบวชและธรรมาจารย์
2	พระเยซู	กับ	ประชาชน

ในกลุ่มนี้พบว่า การใช้สรรพนามเหมือนกันเป็นการที่มีสรรพนามของผู้พูดที่เหมือนกันเท่านั้น โดยที่เป็นการละสรรพนามของผู้ฟังทิ้งไป ผู้วิจัยจึงเห็นว่าไม่สามารถแสดงให้เห็นข้อมูลที่เพิ่มเติมได้ จึงจะขอข้ามไปยังหัวข้อต่อไป

สรุป

จากข้อมูลในตารางที่ 2 นี้พบว่าขณะที่พระคัมภีร์ฉบับปี 1971 มีแนวโน้มการใช้สรรพนามที่บ่งบอกถึงยุคสมัยอดีต เช่น คำว่า เจ้า ท่าน และมีการทำให้คำเหล่านี้เป็นพหูพจน์โดยเติมคำว่า ทั้งหลาย ต่อท้าย เช่น เราทั้งหลาย ท่านทั้งหลาย เป็นต้น

พระคัมภีร์ฉบับอ่านง่ายมีแนวโน้มที่ต่างกัน คือใช้สรรพนามในยุคปัจจุบัน เช่น คุณ และมีการทำให้เป็นพหูพจน์โดยการเติมคำว่า พวก ไว้ข้างหน้า เช่น พวกคุณ พวกเรา เป็นต้น โดยพบว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลในการใช้สรรพนามในตารางนี้ คือ ปัจจัยเรื่องพจน์ รวมถึงปัจจัยเรื่องสถานะและความสัมพันธ์ของคู่สนทนาว่ามีตำแหน่ง อำนาจสูงกว่าหรือต่ำกว่าผู้ฟัง เป็นต้น การที่การใช้สรรพนามของทั้งสองฉบับต่างกันในเรื่องยุคสมัยนี้ก็เป็นผลมาจากการที่มีนโยบายหรือวัตถุประสงค์ในการแปลที่ต่างกัน คือ ฉบับ 1971 ผู้แปลใช้สรรพนามที่เป็นทางการ เช่น เรา ท่าน ข้าพเจ้าอย่างสม่ำเสมอเพื่อรักษาความเป็นทางการ และรักษาปัจจัยในเรื่องยุคสมัยไว้ ขณะที่สรรพนามที่ใช้ในฉบับอ่านง่าย เช่น คุณ พวกคุณ นั้นทำให้ความเป็นทางการลดลง รวมถึงทำให้เป็นภาษาพูดในยุคปัจจุบันมากขึ้นซึ่งก็เป็นไปตามนโยบายที่กำหนดไว้นั่นเอง

ตารางที่ 3 แสดงบุรุษที่ 1 พหูพจน์ และ บุรุษที่ 2 เอกพจน์

ผู้ส่งสาร-ผู้รับสาร	เพศ	สถานการณื		พระคัมภีร์ฉบับ ปี ค.ศ.1971		พระคัมภีร์ ฉบับอ่านง่าย		หมายเหตุ			
		สถานะ และ ความสัมพันธ์	กาลเทศะ	ผู้พูด	ผู้ฟัง	ผู้พูด	ผู้ฟัง	1	2	3	4
1. ประชาชน-ยอห์น	ช-ช	มนุษย์-มนุษย์ ผู้ทำพิธี-ผู้รับ	ที่สาธารณะ / พิธีรับ บัพติศมา	พวกข้าพเจ้า	อาจารย์	พวกเรา	อาจารย์		+		
2. นักบวชฟาริสี-พระ เยชู	ช-ช	มนุษย์-พระเยชู	ในบ้าน งานเลี้ยง	-	ท่าน	-	อาจารย์			+	
3. ผู้นำอาวโสของยิว- พระเยชู	ช-ช	มนุษย์-พระเยชู	ในเมืองคาเปอนาอุม	เรา	พระองค์	พวกเรา	อาจารย์	+			
4. ศิษย์ของยอห์น-พระ เยชู	ช-ช	มนุษย์-พระเยชู	ลำพัง	-	ท่าน	พวกเรา	ท่าน		+		
5. สาวก-พระเยชู	ช-ช	มนุษย์-พระเยชู	ในเรือ	ข้าพเจ้า	อาจารย์	พวกเรา	อาจารย์		+		
6. ธรรมาจารย์, มหา ปุโรหิต- พระเยชู	ช-ช	มนุษย์-พระเยชู	บริเวณวิหาร	พวกเรา	ท่าน	-	คุณ	+			
7. สายลับ-พระเยชู	ช-ช	มนุษย์-พระเยชู	วิหาร	ข้าพเจ้าทั้งหลาย	อาจารย์	พวกเรา	อาจารย์		+		

ผู้ส่งสาร-ผู้รับสาร	เพศ	สถานการณ์		พระคัมภีร์ฉบับ ปี ค.ศ.1971		พระคัมภีร์ ฉบับอ่านง่าย		หมายเหตุ				
		สถานะ และ ความสัมพันธ์	กาลเทศะ	ผู้พูด	ผู้ฟัง	ผู้พูด	ผู้ฟัง	1	2	3	4	
8. พวกผู้นำอาวูโส, ผู้นำ นักบวชและธรรมมา จารย์-พระเยซู	ช-ช	มนุษย์-พระเยซู ศิษย์	ในศาลสูง	เรา	ท่าน	พวกเรา	แก	+				
9. ทหาร-พระเยซู	ช-ช	มนุษย์-พระเยซู ศิษย์	ที่คุมขัง	เรา	เจ้า	-	แก	+				

3. การวิเคราะห์การใช้สรรพนามตารางที่ 3

ในตารางที่ 3 นี้พบว่ามีเพียงกลุ่มที่ใช้สรรพนามต่างกัน 9 คู่ โดยสามารถแบ่งได้ 3 กลุ่มดังนี้

กลุ่มที่ใช้สรรพนามต่างกันทั้งสองฉบับ คิดเป็น 44.44% ได้แก่

คู่ที่	ผู้พูด	กับ	ผู้ฟัง
1	ผู้นำอาวุโส	กับ	พระเยซู
2	ธรรมจารย์ มหาปุโรหิต	กับ	พระเยซู
3	ผู้นำอาวุโส นักบวช ธรรมจารย์	กับ	พระเยซู
4	ทหาร	กับ	พระเยซู

กลุ่มที่ใช้สรรพนามต่างกันเฉพาะผู้พูด คิดเป็น 44.44% ได้แก่

คู่ที่	ผู้พูด	กับ	ผู้ฟัง
1	ประชาชน	กับ	ยอห์น
2	สาวก	กับ	พระเยซู
3	ศิษย์ของยอห์น	กับ	พระเยซู
4	สายลับ	กับ	พระเยซู

กลุ่มที่ใช้สรรพนามต่างกันเฉพาะผู้ฟัง คิดเป็น 11.11% ได้แก่

คู่ที่	ผู้พูด	กับ	ผู้ฟัง
1	นักบวชฟาริสี	กับ	พระเยซู

พระเยซู กับ บุคคลต่าง ๆ

เช่นเดียวกับหัวข้อที่ผ่านมา ในข้อนี้จะพบว่ามีบุคคลอยู่สองกลุ่มที่สนทนากับพระเยซู ได้แก่ กลุ่มที่มีสถานะทางสังคมสูง คือ มียศ ตำแหน่ง ได้แก่ พวกฟาริสี ธรรมจารย์ ปุโรหิต ผู้นำอาวุโสของยิว และ กลุ่มที่มีสถานะต่ำกว่ากลุ่มแรก ได้แก่ ทหาร สายลับ ศิษย์ สาวก ผู้วิจัยจะขอวิเคราะห์การใช้สรรพนามของพระเยซูกับบุคคลกลุ่มแรก ดังนี้

พระเยซู กับ กลุ่มที่มีสถานะภาพทางสังคมสูง

พระคัมภีร์ฉบับปี ค.ศ.1971 ใช้สรรพนามที่ยกย่องพระเยซู คือ ท่าน พระองค์ ในขณะที่พระคัมภีร์ฉบับอ่านง่ายใช้คำเรียกขานแบบที่เป็นคำเรียกอาชีพ⁸⁹ คือ อาจารย์ ซึ่งเราจะเห็นได้ว่า เมื่อคนเหล่านี้ ซึ่งตามเนื้อเรื่องแล้วเป็นพวกที่ไม่เชื่อว่าพระเยซูเป็นบุตรของพระเจ้า และพยายามต่อต้านพระองค์ แต่ยังคงเรียกพระองค์ว่า ท่าน ก็เป็นความพยายามของผู้แปลคนหนึ่งที่ทำให้ภาษามีความเป็นทางการและให้ความเคารพยำเกรงพระเยซู

ส่วนการใช้คำเรียกอาชีพ คือ อาจารย์นั้น ผู้วิจัยเห็นว่าทำให้ภาพที่ได้เปลี่ยนไป กล่าวคือ ผู้พูดได้ให้ความเคารพพระเยซู ตามบทบาทที่เห็น คือ เป็นอาจารย์สอนศาสนา โดยที่ไม่ได้เชื่อว่าพระองค์เองเป็นบุตรของพระเจ้า การใช้คำเรียกอาชีพในที่นี้จึงเป็นการให้เกียรติเท่าที่ควร ทำในการสนทนาเท่านั้น

ข้อที่น่าสังเกต คือ เมื่อกาลเทศะเปลี่ยนเป็นในศาลสูง ในการไต่สวนเพื่อหาข้อกล่าวหาให้พระเยซูถูกลงโทษ เป็นสถานการณ์ที่ตึงเครียด พบว่า พวกผู้นำอาวูโส ธรรมาจารย์ต่าง ๆ ในพระคัมภีร์ฉบับอ่านง่ายเรียกพระเยซูว่า แก ซึ่งแสดงอารมณ์โกรธและดูถูกอย่างมาก เห็นได้ว่าภาพที่ผู้อ่านได้รับในพระคัมภีร์ทั้งสองฉบับนี้แตกต่างกันอย่างยิ่ง เพราะการใช้คำว่า แก ไม่เพียงมีความเคารพน้อยแต่ได้สนับสนุนความคิดที่ว่าบุคคลเหล่านี้ไม่เชื่อว่าพระองค์เป็นบุตรของพระเจ้าด้วย

พระเยซู กับ กลุ่มที่มีสถานะทางสังคมต่ำ

พบว่าส่วนใหญ่แล้วในกลุ่มนี้จะใช้สรรพนามที่ให้ความเคารพพระเยซู คือ พระคัมภีร์ฉบับปี 1971 เรียกพระเยซูว่า ท่าน และอาจารย์ เรียกตนเองว่า ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าทั้งหลาย

พระคัมภีร์ฉบับอ่านง่าย เรียกพระเยซูว่า อาจารย์และท่าน ซึ่งแสดงว่าบุคคลในกลุ่มนี้ให้ความยกย่องพระเยซูมากกว่ากลุ่มแรก

แต่มีข้อที่น่าสังเกต คือ เมื่อทหารพูดกับพระเยซูในที่คุมขัง พระคัมภีร์ฉบับปี ค.ศ.1971 ใช้คำเรียกพระเยซูว่า เจ้า ซึ่งเป็นคำที่ใช้เรียกผู้ที่ต่ำกว่า⁹⁰ ไม่ใช่ ท่าน อย่างในข้ออื่น ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าเป็นการแสดงการดูถูก ซึ่งสอดคล้องกับพระคัมภีร์ฉบับอ่านง่ายที่ใช้สรรพนาม แก ใน

⁸⁹ กัลยา ตั้งศกัทธิย์ ม.ร.ว. และอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. 2529 อ้างใน อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. ภาษา ศาสตร์สังคม. โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ 2533. หน้า 111.

⁹⁰ วราภรณ์ แสงสด. บรูซสรรพนามในภาษาไทย : การศึกษาเชิงประวัติ .(วิทยานิพนธ์ ปริญญาอักษรศาสตร์มหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 1989 หน้า 58

ที่นี้ด้วยเนื่องจากกาลเทศะในข้อนี้ คือ การที่ทหารจับพระเยซูมาคุมขังและพุดจาตุถูก ทำทนายพระเยซูว่าไม่ได้เป็นบุตรของพระเจ้า ดังจะเห็นได้จากข้อพระคัมภีร์ ดังนี้

พวกที่ควบคุมตัวพระเยซูพากันเยาะเย้ยและทุบตีพระองค์ พวกเขาเอาผ้ามาปิดตาพระองค์และถามว่า ทายดูซิว่า ในเป็นคนตีแก แล้วพวกเขาก็พุดดูถูกเหยียดหยามพระองค์อีกมากมาย ลูกา 22 : 63-65⁹¹

ประชาชน กับ ยอห์น

พระคัมภีร์ฉบับปี ค.ศ.1971 ประชาชนใช้สรรพนามว่า พวกข้าพเจ้า เมื่อพุดกับ ยอห์น

ส่วนพระคัมภีร์ฉบับอ่านง่าย ใช้สรรพนาม พวกเรา

เห็นได้ว่าการใช้สรรพนามในพระคัมภีร์ปี1971 เน้นภาษาที่เป็นทางการและภาษาที่ใช้ในยุคอดีต และมีการใช้สรรพนามพหูพจน์ที่หลากหลาย เช่น บางครั้งอาจใช้การเติมทั้งหลาย ทำยคำ เช่น ข้าพเจ้าทั้งหลาย และ บางครั้งใช้คำว่า พวก เช่น พวกข้าพเจ้า ส่วนฉบับอ่านง่ายจะใช้คำว่า พวก เติมหน้าคำเมื่อทำเป็นพหูพจน์เสมอ เช่น พวกเรา พวกคุณ

สรุป

ผลการวิเคราะห์พบว่าพระคัมภีร์ฉบับปี1971 มีแนวโน้มที่ใช้คำสรรพนามที่เป็นทางการ และเป็นคำที่ใช้ในยุคอดีตเช่น ข้าพเจ้า ท่าน เจ้า ซึ่งสอดคล้องกับนโยบายการแปล นอกจากนี้พบว่า ปัจจัยเรื่องกาลเทศะมีผลกับการใช้สรรพนามด้วยกล่าวคือ สรรพนามนามที่ใช้เปลี่ยนจาก ท่าน เป็น เจ้า เมื่อเป็นสถานการณ์ที่มีการดูถูก เหยียดหยาม เช่นเดียวกับที่ฉบับอ่านง่ายก็เปลี่ยนจาก คุณ เป็น แก พบว่าในพระคัมภีร์ฉบับอ่านง่าย มีการใช้สรรพนามที่เป็นคำเรียกอาชีพด้วย คือ คำว่า อาจารย์ และในกรณีที่เป็นพหูพจน์พบสรรพนามเพียงคำเดียว คือ คำว่า พวกเรา ในขณะที่พระคัมภีร์ฉบับปี1971 ใช้สรรพนามหลากหลายต่างกันไป

⁹¹ ศูนย์กลางการแปลโลก. 2544. พระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับอ่านเข้าใจง่ายภาคคำสัญญาใหม่ : เชียงใหม่.หน้า181

ตารางที่ 4 แสดงบุรุษที่ 1 พหูพจน์ และ บุรุษที่ 2 พหูพจน์

ผู้พูด-ผู้ฟัง	เพศ	สถานการณ์		พระคัมภีร์ ฉบับปี ค.ศ.1971		พระคัมภีร์ฉบับอ่านง่าย		หมายเหตุ
		สถานะภาพ และ ความสัมพันธ์	กาลเทศะ	ผู้พูด	ผู้ฟัง	ผู้พูด	ผู้ฟัง	
1.ทูตสวรรค์-พวกผู้หญิง	ช-ญ	ทูตสวรรค์-มนุษย์	ในอุโมงค์ฝังพระศพพระเยซู ลำพัง	-	พวกท่าน	-	พวกเธอ	ต่างกัน

4. การวิเคราะห์การใช้สรรพนามตารางที่ 4 ในหัวข้อนี้พบว่า มีคู่สนทนา เพียงคู่เดียว ได้แก่

คู่มือ	ผู้พูด	กับ	ผู้ฟัง
1	ทูตสวรรค์	กับ	มนุษย์ (ผู้หญิง)

ซึ่งจัดเป็น คู่สนทนาที่สรรพนามผู้ฟังต่างกันเท่านั้น กล่าวคือ พระคัมภีร์ฉบับปี ค.ศ.1971 ใช้สรรพนามว่า พวกท่าน เรียกผู้หญิงเหล่านี้ ในขณะที่พระคัมภีร์ฉบับอ่านง่ายใช้สรรพนามว่า พวกเขา เห็นได้ว่าในที่นี้ปัจจัยเรื่องพจน์และเพศเป็นปัจจัยหลักในการใช้สรรพนามคือ พระคัมภีร์ทั้งสองฉบับใช้สรรพนามที่เป็นพหูพจน์เหมือนกัน คือ เดิมคำว่า พวก นำหน้าคำว่า ท่าน และ เธอ แต่ปัจจัยที่ทำให้ใช้คำต่างกัน คือ เพศ

ในพระคัมภีร์ฉบับปี ค.ศ.1971 คำว่า พวกท่าน ก็ใช้กับผู้ฟังที่เป็นชายด้วยดังนั้น การใช้คำว่า พวกท่าน จึงมิได้บ่งบอกเพศของผู้ฟัง อย่างไรก็ตามผู้วิจัยเห็นว่า การใช้ พวกท่าน ในที่นี้เป็นการพยายามทำให้การสนทนาเป็นทางการ และมีความเป็นภาษาที่มียุคสมัยอดีตเพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายการแปลที่กำหนดไว้ สำหรับพระคัมภีร์ฉบับอ่านง่าย ใช้คำว่า พวกเขา ทำให้ทราบว่าผู้ฟังเป็นผู้หญิงและเป็นภาษาที่ใช้ในยุคปัจจุบันมากกว่า พวกท่าน เพราะคำว่า เธอ เป็นสรรพนามสุภาพที่ใช้เรียกผู้หญิงโดยทั่วไป⁹²

สรุป

ปัจจัยที่สำคัญที่ทำให้พระคัมภีร์ทั้งสองฉบับใช้สรรพนามที่แตกต่างกัน คือ ปัจจัยเรื่องเพศและความเป็นทางการของสรรพนามที่ใช้ อันเนื่องมาจากนโยบายการแปลของคณะผู้แปลที่ต่างกันด้วย

⁹² วราภรณ์ แสงสด. บรูซสรรพนามในภาษาไทย : การศึกษาเชิงประวัติ. (วิทยานิพนธ์ ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 1989. หน้า 91.

ตารางที่ 5 แสดง บุรุษที่ 1 เอกพจน์ และ บุรุษที่ 3 เอกพจน์

ผู้ส่งสาร-ผู้รับสาร	เพศ	สถานการณื		พระคัมภีร์ฉบับ ปี ค.ศ.1971		พระคัมภีร์ ฉบับอานังาย		หมายเหตุ			
		สถานะ และ ความสัมพันธ์	กาลเทศะ	ผู้พูด	ผู้ฟัง	ผู้พูด	ผู้ฟัง	1	2	3	4
1.ลูกา-เศคาริยาห์	ช-ช	มนุษย์-มนุษย์	การเล่าเรื่อง	-	ท่าน	-	เขา			+	
2 ลูกา- พระเยซู(ทารก)	ช-ช	มนุษย์-พระเยซู	การเล่าเรื่อง	-	พระกุมาร	-	ทารก			+	
3.ลูกา-สิเมโอน	ช-ช	มนุษย์-มนุษย์	การเล่าเรื่อง	-	ท่าน	-	เขา			+	
4.ลูกา-อันนา	ช-ญ	มนุษย์-มนุษย์	การเล่าเรื่อง	-	นาง	-	นาง				+
5.ลูกา-ยอห์น	ช-ช	มนุษย์-มนุษย์	การเล่าเรื่อง	-	ท่าน	-	เขา			+	
6.ลูกา-พระเยซู	ช-ช	มนุษย์-พระเยซู	การเล่าเรื่อง	-	พระองค์	-	พระองค์				+
7.ทูตสวรรค์-ยอห์น	ช-ช	ทูตสวรรค์-มนุษย์	พูดกับเศคาริยาห์ ลำพัง	-	เขา	-	เขา				+

ผู้ส่งสาร-ผู้รับสาร	เพศ	สถานการณ์		พระคัมภีร์ฉบับปี ค.ศ.1971		พระคัมภีร์ฉบับอานางาย		หมายเหตุ			
		สถานะและ ความสัมพันธ์	กาลเทศะ	ผู้พูด	ผู้ฟัง	ผู้พูด	ผู้ฟัง	1	2	3	4
8. ลูกา-มารีย์	ช-ญ	มนุษย์-มนุษย์	การเล่าเรื่อง	-	เธอ/นาง	-	นาง			+	
9. ลูกา-เอลิซาเบธ	ช-ญ	มนุษย์-มนุษย์	การเล่าเรื่อง	-	นาง	-	นาง				+
10. มารีย์-พระเจ้า	ญ-ช	มนุษย์-พระเจ้า	พูดกับทูตสวรรค์	ข้าพเจ้า	พระเป็นเจ้า	ดิฉัน	องค์เจ้าชีวิต	+			
11. ยอห์น-พระเยซู	ช-ช	มนุษย์-พระเยซู	พูดกับชาวบ้าน	-	พระองค์	-	เขา			+	
12. ลูกา-มาร	ช-ช	มนุษย์-มาร	การเล่าเรื่อง	-	มาร	-	มัน			+	
13. ลูกา-แม่ยายของซีโมน	ช-ญ	มนุษย์-มนุษย์	การเล่าเรื่อง	-	หญิงนั้น	-	นาง			+	
14. ลูกา-สาวก	ช-ช	มนุษย์-มนุษย์	การเล่าเรื่อง	-	เขา	-	เขา				+
15. ลูกา-ผู้ชายชาวบ้าน	ช-ช	มนุษย์-มนุษย์	การเล่าเรื่อง	-	เขา	-	เขา				+

ผู้ส่งสาร-ผู้รับสาร	เพศ	สถานการณ์		พระคัมภีร์ฉบับ ปี ค.ศ.1971		พระคัมภีร์ ฉบับอำนวยการ		หมายเหตุ			
		สถานะ และ ความสัมพันธ์	กาลเทศะ	ผู้พูด	ผู้ฟัง	ผู้พูด	ผู้ฟัง	1	2	3	4
16. ฟาริสี-หญิงคนบาป	ช-ญ	มนุษย์-มนุษย์	คิดในใจ	-	นาง	-	นาง				+
17. ลูกา-หญิงชาวบ้าน	ช-ญ	มนุษย์-มนุษย์	การเล่าเรื่อง	-	นาง	-	นาง				+
18. ฟาริสี-พระเยซู	ช-ช	มนุษย์-พระเยซู	คิดในใจ	-	ท่าน	-	เขา			+	
19. พระเยซู-หญิงคนบาป	ช-ญ	มนุษย์-มนุษย์	พูดกับฟาริสี	-	นาง	-	เธอ			+	
20. ลูกา-หญิงตกเลือด	ช-ญ	มนุษย์-มนุษย์	การเล่าเรื่อง	-	เขา	-	นาง			+	
21. ชายจากบ้านนาย ธรรมศาลา-พระเยซู	ช-ช	มนุษย์-พระเยซู	พูดกับโยริส	-	ท่านอาจารย์	-	อาจารย์			+	
22. ลูกา-ผี	ช-ช	มนุษย์-วิญญาณ	การเล่าเรื่อง	-	เขา/มัน	-	มัน			+	
23. ลูกา-เด็กหญิง	ช-ญ	มนุษย์-มนุษย์	การเล่าเรื่อง	-	เขา	-	เธอ			+	

ผู้ส่งสาร-ผู้รับสาร	เพศ	สถานการณ์		พระคัมภีร์ฉบับ ปี ค.ศ.1971		พระคัมภีร์ ฉบับอานางาย		หมายเหตุ				
		สถานะ และ ความสัมพันธ์	กาลเทศะ	ผู้พูด	ผู้ฟัง	ผู้พูด	ผู้ฟัง	1	2	3	4	
24.พระเจ้า-พระเยซู	ช-ช	พ่อ-ลูก	พูดกับสาวกของพระ เยซู	เรา	ท่าน	เรา	เขา				+	
25.ชายคนหนึ่ง-ผี	ช-ช	มนุษย์-วิญญาณ	พูดกับพระเยซู	-	ผี	-	มัน				+	
26.มารธา-มารีย์	ญ- ญ	มนุษย์-มนุษย์ พี่สาว-น้องสาว	พูดกับพระเยซู	ข้าพระองค์	เขา	ดิฉัน	เธอ	+				
27.พระเยซู-มารีย์	ช-ญ	พระเยซู-มนุษย์	พูดกับมารธา	-	เธอ	-	เธอ					+
28.ลูกา-เศรษฐี	ช-ช	มนุษย์-มนุษย์	เศรษฐีคิดในใจ	-	เรา	-	ฉัน				+	
29.พระเยซู-พระเจ้า	ช-ช	ลูก-พ่อ	พูดกับสาวก	-	พระองค์	-	พระองค์					+
30.สาวก-ยูดาส	ช-ช	มนุษย์-มนุษย์	พูดกับพระเยซู	-	เขา	-	มัน				+	

5. การวิเคราะห์การใช้สรรพนามตารางที่ 5 พบข้อมูลเฉพาะสรรพนามที่ต่างกัน ดังนี้

5.1 กลุ่มที่ใช้สรรพนามต่างกัน แบ่งเป็น 2 กลุ่มย่อย ดังต่อไปนี้

กลุ่มที่สรรพนามต่างกันทั้งผู้พูดและผู้อ้างอิง คิดเป็น 6.66% ได้แก่

คู่ที่	ผู้พูด	อ้างอิง	ผู้ที่อ้างอิง
1	มารีย์	อ้างอิง	พระเจ้า
2	มารธา	อ้างอิง	มารีย์

มารีย์ กับ พระเจ้า

พระคัมภีร์ฉบับปี ค.ศ.1971 ใช้สรรพนาม ข้าพเจ้า ส่วนพระคัมภีร์ฉบับอ่านง่ายใช้ ดิฉัน ในข้อนี้ ปัจจัยเรื่องเพศเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้สรรพนามที่ใช้ต่างกัน การใช้ ข้าพเจ้า ในที่นี้ไม่ได้บ่งบอกเพศของผู้พูด ต่างกับ ดิฉัน ซึ่งเป็นคำสรรพนามที่ใช้สำหรับผู้หญิง ส่วนคำว่า พระเป็นเจ้า และ องค์เจ้าชีวิต มีความหมายเหมือนกัน คือ พระเจ้า ซึ่งคำว่า องค์เจ้าชีวิตนี้มีเพียงพระคัมภีร์ฉบับอ่านง่ายเท่านั้นที่ใช้ การใช้ ข้าพเจ้า ของมารีย์ ทำให้การสนทนาเป็นทางการกว่าเนื่องจากคำว่า ข้าพเจ้า เป็นคำที่เป็นภาษาเขียนที่เป็นทางการ ขณะที่ คำว่า ดิฉัน เป็นคำที่ใช้ในชีวิตประจำวันในปัจจุบัน ซึ่งการใช้ที่แตกต่างกันนี้ ก็เนื่องมาจาก วัตถุประสงค์ของคณะผู้แปลที่ต่างกัน

มารธา กับ มารีย์

เช่นเดียวกัน ที่ปัจจัยเรื่องเพศมีอิทธิพลกับการใช้สรรพนามของพระคัมภีร์ฉบับอ่านง่าย เพราะใช้คำว่า ดิฉัน และ เธอ ที่บ่งบอกเพศของผู้สนทนาชัดเจน ในขณะที่ฉบับปี ค.ศ.1971 ใช้คำที่เป็นกลางมิได้บ่งบอกเพศ คือ ข้าพระองค์ และ เขา ซึ่งเป็นคำที่ใช้ในยุคสมัยอดีตทั้งคู่ต่างกับ ดิฉัน และ เธอ ที่เป็นคำในยุคปัจจุบัน

กลุ่มที่สรรพนามต่างกันเฉพาะผู้อ้างถึง คิดเป็น 60%

คู่ที่	ผู้พูด	อ้างถึง	ผู้ที่อ้างถึง
1	ลูกา	อ้างถึง	เศคาริยาห์
2	ลูกา	อ้างถึง	พระเยซู
3	ลูกา	อ้างถึง	สิเมโอน
4	ลูกา	อ้างถึง	ยอห์น
5	ยอห์น	อ้างถึง	พระเยซู
6	ลูกา	อ้างถึง	มาร
7	ลูกา	อ้างถึง	แม่ยายของซีโมน
8	ฟาริสี	อ้างถึง	พระเยซู
9	พระเยซู	อ้างถึง	หญิงคนบาป
10	ลูกา	อ้างถึง	หญิงตกเลือด
11	ชายจากบ้านนายธรรมศาลา	อ้างถึง	พระเยซู
12	ลูกา	อ้างถึง	เด็กหญิง
13	พระเจ้า	อ้างถึง	พระเยซู
14	ชายคนหนึ่ง	อ้างถึง	ผี
15	ลูกา	อ้างถึง	เศรฐฐ์
16	สาวก	อ้างถึง	ยูดาส

ลูกา พูดถึง เศคาริยาห์ สิเมโอน และยอห์น

พระคัมภีร์ฉบับปี ค.ศ.1971 ใช้ ท่าน ต่างกับฉบับอ่านง่ายที่ใช้ เขา เห็นได้ว่าการใช้ ท่าน นี้เป็นการยกย่องมากกว่า เขา และพบการใช้ ท่าน ก่อนข้างสม่ำเสมอ การใช้สรรพนามที่ต่างกันในเรื่องนี้ทำให้ภาพที่ผู้อ่านได้รับนั้นแตกต่างกันคือ เมื่อใช้ ท่าน จะดูมีสถานะที่สูง แต่การใช้เขา นั้นทำให้เห็นว่าทั้งสามคนนี้เป็นเพียงบุคคลธรรมดาซึ่งก็เป็นไปตามนโยบายในการแปลของทั้งสองคณะที่ต่างกัน กล่าวคือ ฉบับ1971 ตั้งใจให้การสนทนามีความเป็นทางการ ดังนั้นเราจึงพบการใช้สรรพนาม ท่าน ในเกือบทุกกรณี ต่างกับนโยบายของฉบับอ่านง่ายซึ่งผู้แปลตั้งใจให้ใช้คำสรรพนามที่ใช้กันในชีวิตประจำวันในปัจจุบันเพื่อสื่อถึงความไม่เป็นทางการของการสื่อสาร ซึ่งการใช้ เขา ก็มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการแปลได้เป็นอย่างดี

สาวก พุดถึง ยูดาส

ข้อที่น่าสังเกต คือ ในขณะที่ฉบับปี ค.ศ.1971 เรียกว่า เขา ซึ่งเป็นคำสรรพนามที่ใช้เรียกคนทั่วไป ไม่บ่งบอกเพศ หรือ ทักษะคติของผู้พูดแต่อย่างใด พระคัมภีร์ฉบับอ่านง่ายเรียก ยูดาส ว่า มัน ซึ่งเป็นการแสดงถึงสถานะภาพที่ต่ำกว่าผู้พูดเป็นอย่างมากและเป็นคำเรียกที่แฝงด้วยอารมณ์โกรธหรือดูถูกด้วย จากการศึกษาพบว่าในสถานการณ์นี้ เป็นตอนที่พวกสาวกกำลังโกรธที่ ยูดาสหักหลังพระเยซู ผู้วิจัยมีความเห็นว่าการใช้ มัน ในที่นี้ เป็นคำที่ใช้ในภาษาพูดและให้ภาพการโกรธที่ชัดเจนอย่างมาก เห็นได้ว่าการใช้สรรพนาม เขา ในฉบับปี ค.ศ.1971 ซึ่งเป็นคำที่มีได้แสดงอารมณ์นี้ ซึ่งเป็นการรักษารูปแบบภาษาให้เป็นภาษาเขียนที่คงความเป็นทางการไว้ สอดคล้องกับนโยบายการแปล เราจะเห็นได้ว่าเมื่อใช้สรรพนาม มัน ซึ่งแสดงอารมณ์โกรธในฉบับอ่านง่ายนั้น ทำให้สถานการณ์ลดความเป็นทางการและดูเป็นภาษาพูดในชีวิตจริงมากขึ้น ซึ่งก็เป็นไปตามนโยบายของผู้แปลนั่นเอง

5.2 กลุ่มที่เหมือนกันทั้งผู้พูดและผู้ฟังถึง คิดเป็น 33.33% ได้แก่

คู่ที่	ผู้พูด	อ้างถึง	ผู้ที่ถูกอ้างถึง
1	ลูกา	อ้างถึง	อันนา
2	ลูกา	อ้างถึง	พระเยซู
3	ทูตสวรรค์	อ้างถึง	ยอห์น
4	ลูกา	อ้างถึง	เอลิซาเบธ
5	ลูกา	อ้างถึง	สาวก
6	ลูกา	อ้างถึง	ผู้ชายชาวบ้าน
7	ฟาริสี	อ้างถึง	หญิงคนบาป
8	ลูกา	อ้างถึง	หญิงชาวบ้าน
9	พระเยซู	อ้างถึง	มารีย์
10	พระเยซู	อ้างถึง	พระเจ้า

ลูกาและฟาริสี พุดถึง ผู้หญิง

จากข้อมูลพบว่า มีการใช้คำว่า นาง ในพระคัมภีร์ทั้งสองฉบับ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า บัณฑิตเรื่องเพศ เป็นปัจจัยหลัก ที่ทำให้ใช้สรรพนามเหมือนกัน ในส่วนของผู้วิจัยมีความเห็นว่าการใช้สรรพนาม คำว่า นาง นี้ มีความเป็นภาษาในอดีตอยู่ เนื่องจากเรามักพบคำนี้ใน

วรรณกรรมต่าง ๆ แต่ไม่พบในการพูดในชีวิตประจำวัน การที่พระคัมภีร์ฉบับอ่านง่ายใช้คำสรรพนามนี้เป็นการใช้ที่ไม่สอดคล้องกับภาษาโดยรวมของบทแปล เนื่องจากสรรพนามคำอื่น ๆ ที่ใช้ในฉบับนี้เป็นภาษายุคปัจจุบัน เช่น ผม คุณ ดิฉัน ฉะนั้นการเรียกบุรุษที่ 3 ว่า นาง จึงแตกต่างจากสรรพนามโดยรวม ต่างกับการใช้ นาง ในพระคัมภีร์ฉบับปี ค.ศ.1971 เนื่องจากคณะผู้แปลมุ่งให้สรรพนามที่ใช้โดยรวมนั้นมีเป็นภาษาเขียนที่เป็นทางการและเป็นภาษายุคอดีต เช่น ข้าฯ ข้าพเจ้า เรา เจ้า การใช้ นาง จึงดูมีความสอดคล้องกับนโยบายการแปลมากกว่า

พระเยซู พูดถึง พระเจ้า

จากตารางพบว่า สรรพนาม พระองค์ ที่เป็นราชาศัพท์นี้จะใช้เมื่ออ้างถึง พระเจ้า ซึ่งพระคัมภีร์ทั้งสองฉบับมีการใช้คำราชาศัพท์กับพระเจ้าเหมือนกัน การใช้ พระองค์ ใน ที่นี้จึงมีความเหมาะสมอย่างยิ่ง สำหรับพระคัมภีร์ฉบับอ่านง่าย พระเจ้า เป็นผู้เดียวที่ใช้คำราชาศัพท์ต่าง ๆ เมื่อมีการพูดถึงจึงทำให้ผู้อ่านเห็นถึงสถานะของพระเจ้าที่สูงกว่าคนธรรมดาได้อย่างชัดเจน เพราะแม้แต่พระเยซูก็ยังใช้คำนามและกริยาที่เป็นคำสามัญมิใช่ราชาศัพท์ ซึ่งเราพบว่าในภาษาไทยนั้น การใช้ราชาศัพท์เป็นการแสดงระดับชั้นที่ไม่เท่ากันของบุคคลต่าง ๆ โดยพบว่ามีการใช้ราชาศัพท์มาตั้งแต่สมัยสุโขทัยโดยคำว่า พระองค์ นี้ เริ่มต้นใช้กับพระพุทธเจ้าก่อน ต่อมาจึงใช้กับกษัตริย์⁹³ ซึ่งเมื่อต้องเลือกสรรพนามที่ใช้กับผู้ที่สูงสุด คือ พระเจ้า แล้วคำว่า พระองค์ ก็นับว่าเป็นคำที่เหมาะสมมากที่สุด

ลูกา พูดถึง สาวกและชายชาวบ้าน

จากตารางพบว่าพระคัมภีร์ทั้งสองใช้คำว่า เขา ซึ่งมีความเหมาะสมเนื่องจากเป็นสรรพนามที่สามารถใช้ได้กับบุรุษที่ 3 ทั่วไปทั้งเอกพจน์และพหูพจน์และเป็นได้ทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน เมื่อลูกาใช้เรียกสาวกและชาวบ้านที่เป็นคนธรรมดาก็มีความเหมาะสม

พระเยซู พูดถึง มารีย์

การใช้ เธอ ในที่นี้ทำให้เราเห็นได้ว่าปัจจัยที่ทำให้การใช้สรรพนามเหมือนกันคือเรื่องเพศ เมื่อพระเยซูในพระคัมภีร์ทั้งสองฉบับใช้สรรพนาม เธอ นี้ก็มีความเหมาะสมเพราะคำว่า

⁹³ วราภรณ์ แสงสด. *บุรุษสรรพนามในภาษาไทย : การศึกษาเชิงประวัติ*. (วิทยานิพนธ์ ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 1989
หน้า 103

เธอ ถือเป็นคำสุภาพใช้กับบุรุษที่ 3 และเป็นภาษาที่ใช้ทั้งในอดีตและปัจจุบันจึงเป็นการสอดคล้องกับนโยบายการแปลของทั้งสองคณะ

สรุป

ในตารางที่ 5 นี้ พระคัมภีร์ฉบับปี 1971 มีการใช้สรรพนามเป็นทางการ เช่น การใช้ เรา ท่าน เสมอโดยที่ปัจจัยเรื่องกาลเทศะหรือทัศนคติไม่มีบทบาทในการใช้สรรพนาม แต่ก็พบว่า ปัจจัยเรื่องเพศมีบทบาทในการใช้สรรพนามด้วย กล่าวคือ มีการใช้สรรพนามสำหรับเพศหญิงในบางครั้ง ส่วนในพระคัมภีร์ฉบับอ่านง่ายขึ้นพบว่านอกจากสรรพนามที่ใช้จะเป็นสรรพนามที่ใช้ในยุคปัจจุบันแล้ว ปัจจัยในเรื่องทัศนคติก็มีบทบาทในการใช้สรรพนามด้วย เช่น เมื่อมีอารมณ์โกรธสรรพนามที่ใช้ก็แสดงอารมณ์นั้นด้วย อย่างไรก็ตามการที่พระคัมภีร์ทั้งสองฉบับมีการใช้สรรพนามที่ต่างกันนี้ก็เนื่องมาจากนโยบายการแปลที่มุ่งให้ความสำคัญในเรื่องที่ต่างกันนั่นเอง

ตารางที่ 6 แสดงบุรุษที่ 1 เอกพจน์ และ บุรุษที่ 3 พหูพจน์

ผู้ส่งสาร-ผู้ที่อ้างถึง	เพศ	สถานการณ์		พระคัมภีร์ฉบับปี ค.ศ.1971		พระคัมภีร์ฉบับอานางาย		หมายเหตุ			
		สถานะภาพ และ ความสัมพันธ์	กาลเทศะ	ผู้พูด	ผู้ที่อ้างถึง	ผู้พูด	ผู้ที่อ้างถึง	1	2	3	4
1. ลูกา-เศคาริยาห์และเอลิซาเบธ	ช-ช/ญ	มนุษย์-มนุษย์	การเล่าเรื่อง	-	เขาทั้งสอง	-	พวกเขา			+	
2. ลูกา-คนเลี้ยงแกะ	ช-ช	มนุษย์-มนุษย์	การเล่าเรื่อง	-	เขา	-	พวกเขา			+	
3. ลูกา-โยเซฟกับมารีย์	ช-ช/ญ	มนุษย์-มนุษย์	การเล่าเรื่อง	-	เขาทั้งสอง	-	พวกเขา			+	
4. ลูกา-ชาวบ้าน	ช-ช/ญ	มนุษย์-มนุษย์	การเล่าเรื่อง	-	เขา/เขาทั้งหลาย	-	พวกเขา			+	
5. ลูกา-ผี	ช-ช	มนุษย์-วิญญาณ	การเล่าเรื่อง	-	มัน	-	พวกมัน			+	
6. พระเยซู-ประชาชน	ช-ช/ญ	พระเยซู-มนุษย์	พูดกับสาวก	-	เขา	-	พวกเขา			+	
7. พระเยซู-ธรรมจารย	ช-ช	พระเยซู-มนุษย์	พูดกับประชาชน	-	เขา/เขาทั้งหลาย	-	พวกเขา			+	
8. ลูกา-พวกผู้หญิง	ช-ญ	มนุษย์-มนุษย์	การเล่าเรื่อง	-	เขา	-	พวกนาง			+	

6. การวิเคราะห์การใช้สรรพนามตารางที่ 6

กลุ่มที่ใช้สรรพนามต่างกันเฉพาะผู้ที่อ้างถึง คิดเป็น 100%

คู่ที่	ผู้พูด	อ้างถึง	ผู้ที่อ้างถึง
1	ลูกา	อ้างถึง	เศคาริยาห์กับเอลิซาเบธ
2	ลูกา	อ้างถึง	คนเลี้ยงแกะ
3	ลูกา	อ้างถึง	โยเซฟกับมารีย์
4	ลูกา	อ้างถึง	ชาวบ้าน
5	ลูกา	อ้างถึง	พวกผู้หญิง
6	ลูกา	อ้างถึง	ผี
7	พระเยซู	อ้างถึง	ประชาชน
8	พระเยซู	อ้างถึง	ธรรมจารย์

พบว่าในข้อมูล หัวข้อนี้พระคัมภีร์ฉบับอานาญานั้น ใช้สรรพนามค่อนข้าง สม่่าเสมอ คือ ซึ่งทำให้สรรพนามแทนบุรุษที่ 3 เป็นพหูพจน์โดยการเติม พวก ไว้หน้าหน้าทุกข้อ เช่น พวกเขา พวกนาง พวกมัน ในขณะที่พระคัมภีร์ฉบับปี ค.ศ.1971 มีคำสรรพนามที่ใช้หลากหลาย กว่า ได้แก่ คำว่า เขา เขาท้งสอง เขาท้งหลาย มัน ซึ่งการใช้ในที่นี้ไม่มีการกำหนดแน่นอนว่า ใช้ คำใด เมื่อไร แต่มีข้อหนึ่งที่น่าสังเกต คือ เมื่อลูกาพูดถึงผี ในพระคัมภีร์ทั้งสองฉบับใช้สรรพนาม มัน แทนเหมือนกัน โดยพระคัมภีร์ฉบับปี ค.ศ.1971 ใช้ มัน และพระคัมภีร์ฉบับอานาญาใช้ พวกมัน

ผู้วิจัยเห็นว่าการใช้สรรพนาม มัน นี้มีความเหมาะสมเนื่องจากเป็นคำที่ใช้เรียก แทนผู้น้อยหรือแม้แต่ผู้ที่ทำผิด ใช้ได้เมื่อผู้พูดแสดงอารมณ์โกรธ หรือเมื่อพูดถึงศัตรู⁹⁴ ในที่นี้พวก วิญญาณชั่วหรือผีก็นับว่าเป็นทั้งผู้น้อย ผู้ที่ทำผิดเพราะทำความเดือดร้อนให้ผู้อื่น และก็นับว่าเป็น ศัตรูกับพระเจ้าและคริสเตียนด้วย ฉะนั้นการใช้สรรพนาม มัน ของลูกาผู้ที่เป็นคริสเตียนเมื่ออ้างถึง ผีนั้นก็มีความเหมาะสม

⁹⁴ วราภรณ์ แสงสด. บุรุษสรรพนามในภาษาไทย : การศึกษาเชิงประวัติ. (วิทยานิพนธ์ ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 1989 หน้า 115-119

สรุป

การใช้สรรพนามในหัวข้อนี้ พระคัมภีร์ฉบับอ่านง่ายใช้สรรพนามที่แสดงถึงความเป็นพหูพจน์ คือ ใช้คำว่า พวกเขา นำหน้าสรรพนามอื่น ในขณะที่พระคัมภีร์ฉบับปี ค.ศ.1971 มีคำสรรพนามที่ใช้แสดงความเป็นพหูพจน์ที่หลากหลายกว่า

ตารางที่ 7 แสดงบุรุษที่ 1 พหูพจน์ และ บุรุษที่ 3 เอกพจน์

ผู้ส่งสาร-ผู้ที่อ้างถึง	เพศ	สถานการณื		พระคัมภีร์ฉบับ ปี ค.ศ.1971		พระคัมภีร์ ฉบับอ่านง่าย		หมายเหตุ			
		สถานะภาพ และ ความสัมพันธ์	กาลเทศะ	ผู้พูด	ผู้ที่อ้างถึง	ผู้พูด	ผู้ที่อ้างถึง	1	2	3	4
1.ประชาชน-พระเยซู	ช/ญ-ช	มนุษย์-พระเยซู	พูดถึงกันในกลุ่ม	-	ท่าน	-	เขา			+	

7. การวิเคราะห์การใช้สรรพนามตารางที่ 7

กลุ่มที่ต่างกันเฉพาะผู้ที่อ้างถึง คิดเป็น 100% ได้แก่

คู่ที่	ผู้พูด	อ้างถึง	ผู้ที่อ้างถึง
1	ประชาชน	อ้างถึง	พระเยซู

พบว่าพระคัมภีร์ฉบับปี ค.ศ.1971 ใช้สรรพนาม ท่าน สำหรับพระคัมภีร์ฉบับอ่านง่ายใช้ สรรพนาม เขา เนื่องจากนโยบายและการที่ผู้แปล มีวินิจฉัยที่ต่างกันในการแปล เราเห็นได้ว่าพระคัมภีร์ฉบับปี ค.ศ.1971 มีการใช้สรรพนามที่แสดงความเป็นทางการอย่างสม่ำเสมอตลอดทั้งพระคัมภีร์ การใช้ ท่าน ในข้อนี้ก็เช่นเดียวกันที่เป็นการแสดงความเป็นภาษาเขียนที่เป็นทางการรวมถึงเป็นการแสดงทัศนคติให้ประชาชนนั้นแสดงความเคารพยกย่องพระเยซูด้วยส่วนการใช้สรรพนาม เขา ในฉบับอ่านง่ายนั้นก็เป็นการตัดสินใจใช้เพื่อให้ภาษาที่มีความเป็นภาษาที่ไม่เป็นทางการตามนโยบายการแปลของฉบับอ่านง่ายนั่นเอง รวมถึงเป็นการแสดงทัศนคติที่ประชาชนเองมองพระเยซูว่าเป็นมนุษย์คนหนึ่งด้วยเนื่องจากคำว่า เขา เป็นสรรพนามที่ใช้เรียกคนทั่วไปไม่ได้แสดงความเคารพยกย่องเช่น คำว่า ท่าน แต่อย่างไร

สรุป

พระคัมภีร์ทั้งสองนี้ใช้สรรพนามที่แสดงความเป็นทางการต่างกันเนื่องจากวัตถุประสงค์ในการแปลที่ต่างกัน